

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ Α΄ ΤΜΗΜΑ

Π Ρ Α Κ Τ Ι Κ Ο

Στην Αθήνα σήμερα, 3 Σεπτεμβρίου 2006, ημέρα Κυριακή και ώρα 09.00' συνεδρίασε στην Αίθουσα 223 του Μεγάρου της Βουλής η Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων (Α΄ Τμήμα) της «Βουλής των Εφήβων», υπό την προεδρία του Βουλευτή Ηλείας, κυρίου Παναγιώτη Αδρακτά, με αντικείμενο την επεξεργασία και εξέταση των θεμάτων: «Δημογραφικό Πρόβλημα, Ρατσισμός, Υγεία – Νοσοκομεία, Κοινωνική Πρόνοια – Ασφάλιση, Βία και Εγκληματικότητα, Ναρκωτικά, Οικογένεια – Διαπροσωπικές Σχέσεις, Σωματική και Ψυχική Υγεία, Κάπνισμα – Αλκοόλ, Άστεγοι, Εργασία – Ανεργία, Επαγγελματικός Προσανατολισμός, Μεταφορές – Τροχαία Ατυχήματα, Σκέψεις – Προβληματισμοί Εφήβων, Ευθανασία, Κλωνοποίηση», που περιλαμβάνονται στη Σύνοψη Κειμένων των μαθητών της Β΄ Τάξης των Λυκείων (Ενιαίων, Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Εσπερινών, Ειδικών, Μουσικών και Γυμνασίων με λυκειακές τάξεις) της Ελλάδας, της Κύπρου και της αντίστοιχης τάξης των Ελληνικών Σχολείων του Εξωτερικού και των μαθητών της τελευταίας τάξης του Α΄ Κύκλου των Τ.Ε.Ε. (Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Απογευματινών, Εσπερινών, Ειδικών) της Ελλάδας, καθώς και των μαθητών της Β΄ Τάξης των Τεχνικών Σχολών της Κύπρου, που συμμετείχαν στο Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα «Βουλή των Εφήβων», ΙΑ΄ Σύνοδος 2005 – 2006.

Στη συνεδρίαση της Επιτροπής συμμετείχαν οι Έφηβοι Βουλευτές: Αντωνίου Αθανάσιος (Νομός Καρδίτσας), Αστρά Εμμανουέλα (Α΄ Αθηνών), Βάιου Ηλιάννα (Νομός Λάρισας), Βαρανάκη Μαρία-Ελένη (Β΄ Αθηνών), Βουγιάνοβιτς Γιέλενα (Νομός Πιερίας), Γαβριήλ Ευθυμία (Β΄ Πειραιώς), Γαϊτάνη Όλγα (Νομός Γρεβενών), Γεωργιάδη Ελένη (Α΄ Αθηνών), Γεωργιάδου Αντωνία (Νομός Καβάλας), Γεωργίου Ισμήνη (Κύπρος), Γιαννολόπουλος Ευάγγελος (Επικρατείας), Γιαννούση Γαλήνη (Νομός Τρικάλων), Γκρίλλα Πηνελόπη (Β΄ Αθηνών), Γρίβα Άννα (Β΄ Θεσσαλονίκης), Γωνιωτάκης Ιωάννης (Νομός Χανίων), Δημοπούλου Μαρία-Αυγουστίνα (Νομός Αττικής), Διάδου Ιωάννα-Μαρκέλλα (Β΄ Θεσσαλονίκης), Δόνα Αικατερίνη (Νομός Κεφαλληνίας), Δουργούνογλου Αντώνιος (Νομός Αιτωλοακαρνανίας), Ελ Σάμι Μάριονετ (Αίγυπτος), Ζαχαρή Σοφία (Β΄ Αθηνών), Ζαχαρία Θεονίτσα (Κύπρος), Ζωγόπουλος-Παπαλιάκος Γιώργος (Νομός Φθιώτιδας), Θανασούλα Αναστασία (Νομός Ηλείας), Θεμέλαρος

Αντώνης (Νομός Αττικής), Ιακώβου Χριστάνα (Κύπρος), Ιωαννίδου Βικτώρια (Επικρατείας), Ιωαννίδου Ιωάννα (Νομός Πέλλας), Κάιζερ Έλενα (Κύπρος), Καλαϊτζοπούλου Αικατερίνη (Νομός Κοζάνης), Καμίλη Χριστίνα (Β΄ Αθηνών), Καραθανάση Γιόλεν-Έλεν (Νομός Βοιωτίας), Κάτσικας Αλέξανδρος (Νομός Τρικάλων), Κελλάρης Γιάννης (Νομός Δωδεκανήσου), Κονόμης Δημήτριος (Α΄ Αθηνών), Κουράση Δήμητρα (Β΄ Αθηνών) και Κουτσιούμπας Γεώργιος (Α΄ Αθηνών).

Επίσης, στη συνεδρίαση παρέστησαν τα μέλη της Επιτροπής του Εκπαιδευτικού Προγράμματος «Βουλή των Εφήβων» κ.κ. Ιωάννης Μαρκαντώνης και Κλήμης Ναυρίδης, Καθηγητές Πανεπιστημίου.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, σας καλωσορίζω στη Διαρκή Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων. Είμαι Πρόεδρος στην αντίστοιχη Επιτροπή της Βουλής. Σε αυτήν την Επιτροπή συζητούνται, αναλυτικά, τα σχέδια νόμων, οι προτάσεις νόμων, με πολύ περισσότερη ευχέρεια χρόνου, απ' αυτή που έχουμε στην Ολομέλεια της Βουλής. Στη συνέχεια, ψηφίζονται από την Ολομέλεια της Βουλής. Η διαδικασία είναι ίδια με αυτή που θα γίνει σήμερα.

Ο Εισηγητής θα μιλήσει πρώτος. Κατά τη διάρκεια της ομιλίας του Εισηγητή, θα γραφτούν οι ομιλητές που θα ακολουθήσουν.

Το λόγο έχει ο Εισηγητής της Επιτροπής Έφηβος Βουλευτής Ιωάννης Κελλάρης, από τα Δωδεκάνησα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΛΛΑΡΗΣ (Νομός Δωδεκανήσου): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, αγαπητοί συνάδελφοι, θα ήθελα αρχικά να εκφράσω τη χαρά μου, που έχω την ευκαιρία να βρίσκομαι ανάμεσά σας και να συμβάλλω στη συζήτηση που θα κάνουμε για κοινωνικά θέματα που μας απασχολούν. Πολλά είναι τα προβλήματα που απασχολούν την κοινωνία μας και μας αφορούν όλους. Θα επικεντρωθώ, κυρίως, στο θέμα του ρατσισμού, φαινόμενο το οποίο έχει ενταθεί τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας.

Ο ρατσισμός, είτε είναι φυλετικός είτε κοινωνικός είτε αφορά σε ξένους μετανάστες είτε σε ειδικές κατηγορίες συνανθρώπων μας, βρίσκεται ανάμεσά μας και τείνει να γίνει σοβαρό κοινωνικό πρόβλημα, εάν δεν αλλάξουμε αντιλήψεις, νοοτροπίες και πολιτικές. Η ρίζα του προβλήματος πιστεύω ότι βρίσκεται στην έλλειψη διαπαιδαγώγησης, στην άγνοια, στις λανθασμένες προκαταλήψεις, στην ξενοφοβία, στην έλλειψη ευαισθησίας και στην όχι εύκολη

αποδοχή του διαφορετικού. Θα πρέπει να κατανοήσουμε ότι άνθρωποι διαφορετικοί από εμάς, είτε πρόκειται για αλλοεθνείς είτε για αλλόθρησκους είτε για ανθρώπους με ιδιαίτερα προβλήματα και χαρακτηριστικά, δεν είναι κατώτεροι από εμάς. Όλοι οι άνθρωποι, που αποτελούν μία πολιτισμένη και δημοκρατική κοινωνία, είναι ίσοι μεταξύ τους και θα πρέπει να έχουν τα ίδια δικαιώματα και ίσες ευκαιρίες στη μόρφωση, στην εργασία και γενικά σε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής.

Είναι απαράδεκτο και ντροπή για μία χώρα, στην οποία έχει γεννηθεί η δημοκρατία, να παρατηρούνται φαινόμενα διακρίσεων, κοινωνικού αποκλεισμού και εθνικιστικών εξάρσεων. Η Ελλάδα, με την ιστορία που την ακολουθεί, θα πρέπει να αποτελεί υπόδειγμα για τις άλλες πολιτισμένες χώρες, όσον αφορά στην καταπολέμηση του ρατσισμού. Ας μην ξεχνάμε ότι σε δύσκολες εποχές για την Ελλάδα μεγάλος αριθμός Ελλήνων μετανάστευσε σε άλλες χώρες προς αναζήτηση καλύτερης τύχης, όπως συνέβη τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας από μετανάστες γειτονικών χωρών. Για να μη λάβει το πρόβλημα μεγαλύτερες διαστάσεις και να μην αποτελέσει μελλοντικά κίνδυνο για την κοινωνική συνοχή, θα πρέπει να δοθεί ιδιαίτερο βάρος στη διαπαιδαγώγηση των νεότερων γενεών, με σκοπό τη δημιουργία μίας νοοτροπίας με χαρακτηριστικά την ανεκτικότητα, την αποδοχή του διαφορετικού και την ευαισθησία προς όλους τους συνανθρώπους μας. Μεγάλο ρόλο προς αυτή την κατεύθυνση έχει η οικογένεια και εν συνεχεία το σχολείο, η Πολιτεία και τα Μ.Μ.Ε.. Ιδιαίτερα στα σχολεία δεν πρέπει να καλλιεργείται ρατσιστικό πνεύμα και πρέπει να διοργανώνονται αντιρατσιστικές εκδηλώσεις. Τα όποια φαινόμενα παρατηρούνται, όπως έχει συμβεί πολλές φορές τα τελευταία χρόνια, για παράδειγμα σε παρελάσεις, θα πρέπει να απομονώνονται και να καταδικάζονται απερίφραστα από όλους. Τα σχολεία πρέπει να είναι ανοιχτά σε όλους και να μην απομονώνονται μαθητές, που προέρχονται από ιδιαίτερες φυλετικές ή κοινωνικές ομάδες.

Η Πολιτεία από την πλευρά της θα πρέπει να φροντίζει για την ομαλή ένταξη και ενσωμάτωση των μεταναστών και των ιδιαίτερων κοινωνικών ομάδων στην κοινωνία και να εξασφαλίσει για όλους ανεξαιρέτως ίσες ευκαιρίες στη μόρφωση, στην εργασία και γενικά σε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής. Στο πλαίσιο αυτό, θα πρέπει να επιβάλλει στις ιδιωτικές επιχειρήσεις, να προσλαμβάνουν άτομα από ευαίσθητες κοινωνικές ομάδες, όπως για παράδειγμα, άτομα με ειδικές ανάγκες, άτομα εξαρτημένα από ουσίες και αποφυλακισμένους.

Τα Μ.Μ.Ε., τα οποία διαδραματίζουν καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση αντιλήψεων και νοοτροπιών, θα πρέπει να συμβάλλουν στην προσπάθεια εξάλειψης του ρατσισμού, μη προβάλλοντας προγράμματα και ταινίες ρατσιστικού περιεχομένου. Το Ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο θα πρέπει να παρεμβαίνει άμεσα και να επιβάλλει αυστηρές κυρώσεις σε όσα Μ.Μ.Ε. συμβάλλουν στην ανάπτυξη του φαινομένου με άμεσο ή έμμεσο τρόπο. Επίσης, η ΕΣΗΕΑ πρέπει να απομονώνει δημοσιογράφους, που έχουν ρατσιστικές αντιλήψεις.

Θα ήθελα να κάνω ιδιαίτερη αναφορά στην αντιμετώπιση των ατόμων με ειδικές ανάγκες στη χώρα μας.

Είναι γενικά αποδεκτό, ότι τα άτομα με ειδικές ανάγκες έχουν ειδικές ικανότητες, αλλά δεν έχουν τις ευκαιρίες για να τις αναδείξουν. Η πρόσβαση σε κοινόχρηστους χώρους, πολλές φορές, δεν είναι εξασφαλισμένη για τα άτομα αυτά, με αποτέλεσμα τον κοινωνικό αποκλεισμό τους. Η πολιτεία θα πρέπει να κάνει το χρέος της απέναντι σ' αυτούς τους ανθρώπους και απέναντι στις οικογένειές τους: Εξασφάλιση πρόσβασης σε όλους τους χώρους, διευκολύνσεις σε σπουδές και εργασία. Αναγκαία είναι, επίσης, η δημιουργία οργανωμένων κέντρων απασχόλησης, θεραπευτικής παρέμβασης και ψυχολογικής υποστήριξης. Έτσι, τα άτομα με ειδικές ανάγκες θα ξεφύγουν από την απομόνωση του σπιτιού. Σε περιπτώσεις ιδιαίτερα δύσκολων περιστατικών, θα πρέπει να υπάρχει μέριμνα για ειδική βοήθεια στο σπίτι. Η εικόνα των υπάρχοντων ιδρυμάτων θα πρέπει να αλλάξει ριζικά και να εξαλειφθούν τα φαινόμενα ντροπής, που όλοι έχουμε δει. Τα ΜΜΕ θα πρέπει να διαθέτουν προγράμματα για άτομα με ειδικές ανάγκες. Όλοι εμείς συνολικά και η Πολιτεία θα πρέπει να ευαισθητοποιηθούμε, αναλαμβάνοντας πρωτοβουλίες και δράσεις, ώστε να εξαλειφθούν τα φαινόμενα του ρατσισμού και του κοινωνικού αποκλεισμού, που δεν έχουν θέση στη σύγχρονη Ελλάδα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Γαϊτάνη Όλγα..

ΟΛΓΑ ΓΑΪΤΑΝΗ (Νομός Γρεβενών): Υπάρχουν ψυχοθεραπευτικά κέντρα, τα οποία έχουν σκοπό την πρόληψη, τη θεραπεία και την κοινωνική επανένταξη, άτομα, που πάσχουν από ψυχικά νοσήματα ή που προσπαθούν να ξεφύγουν από εξαρτησιογόνες ουσίες.

Η προσπάθεια της πολιτείας τα τελευταία χρόνια είναι σημαντική και θαυμαστή, δυστυχώς, όμως, προσκρούει στην άρνηση των πολιτών, οι οποίοι δεν αποδέχονται τα κέντρα αυτά δίπλα στα σπίτια τους. Δεν αναλογίζονται, όμως, ότι αύριο πιθανόν ένα παρεμφερές

πρόβλημα θα μπορούσε να χτυπήσει τη δική τους πόρτα. Έρευνες στη Μ. Βρετανία απέδειξαν ότι ένας στους τέσσερις απέδειξαν, ότι αντιμετωπίζει κάποια στιγμή στη ζωή του ένα ψυχολογικό πρόβλημα, ενώ το 1% του πληθυσμού κινδυνεύει από σχιζοφρένεια. Όλοι πρέπει να υπερασπίσουμε την κίνηση της πολιτείας, που δείχνει μεγάλη κοινωνική ευαισθησία. Βέβαια, η μεταρρύθμιση αυτή απαιτεί δημιουργία μεγάλου αριθμού εναλλακτικών δομών, δηλαδή, να δημιουργηθούν περίπου 80 κέντρα ψυχικής υγείας, τα οποία θα λειτουργήσουν ως φίλτρα προς τα ψυχιατρεία. Δυστυχώς, σήμερα λειτουργούν μόνο 24 κέντρα.

Προτείνω λοιπόν, μία καλύτερη εκπαίδευση του κοινού, ώστε να μειωθούν οι προκαταλήψεις απέναντι σε άτομα με ψυχικές διαταραχές και να εμπλακούν και άλλοι τομείς εκτός υγείας, όπως ο τομέας της εκπαίδευσης, της κοινωνικής αλληλεγγύης, της δικαιοσύνης καθώς και μη κυβερνητικές οργανώσεις. Το συντομότερο δυνατό θα πρέπει η ελληνική νομοθεσία να εναρμονιστεί με αυτήν των άλλων χωρών της Ε.Ε., σε ό,τι αφορά στην ψυχική υγεία, ώστε να βελτιώσουμε την ποιότητα ζωής αυτών των ανθρώπων, αν θέλουμε να θεωρούμαστε αναπτυγμένος λαός.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Καραθανάση Γιόλεν - Έλεν.

ΓΙΟΛΕΝ – ΕΛΕΝ ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗ (Νομός Βοιωτίας): Ζω στην Αράχωβα Βοιωτίας, έναν τόπο, που διακρίνεται για το χειμερινό τουρισμό του. Μια οδυνηρή συνέπεια του τουρισμού, που αποτελεί και μάστιγα της εποχής μας είναι τα τροχαία δυστυχήματα. Τις περισσότερες φορές οι ίδιοι οι οδηγοί ευθύνονται για το τραγικό συμβάν. Η ελλιπής αστυνόμευση σε κεντρικές αρτηρίες αποβαίνει τραγική για πολλούς συνανθρώπους μας, που χάνουν τη ζωή τους πάνω στην άσφαλο. Σαφώς, υπεύθυνες είναι και οι διάφορες κακοτεχνίες, η έλλειψη φωτισμού, η ελλιπής σήμανση. Επίσης, οι περισσότεροι Έλληνες χαρακτηρίζονται από έλλειψη κυκλοφοριακής αγωγής και συνείδησης. Πολλά αυτοκίνητα, γνωρίζουμε, ότι είναι παλιά και ακατάλληλα, αλλά έχουν περάσει τον έλεγχο ΚΤΕΟ, με την τακτική του «λαδώματος», ενώ το ίδιο συμβαίνει πολλές φορές και για την απόκτηση διπλώματος οδήγησης. Επιπλέον, πεζοί και ποδηλάτες εμπλέκονται σε τροχαία, καθώς δεν υπάρχουν υποδομές υπέρ τους.

Η πολιτεία και οι απλοί πολίτες θα πρέπει να συνεργαστούν, ώστε μεταξύ άλλων να αυξηθούν οι έλεγχοι της τροχαίας και τα αλκοτέστ, να παρθούν μέτρα για τη διόρθωση τυχόν κακοτεχνιών, καλύτερο φωτισμό, επαρκή σήμανση, εισαγωγή μαθήματος κυκλοφοριακής

αγωγής στα ελληνικά σχολεία, όροι στην κατοχή αυτοκινήτων, επέκταση και αναβάθμιση των μέσων μαζικής κυκλοφορίας και εκτός πρωτεύουσας.

Είναι απαράδεκτο να αυξάνονται τα ποσοστά τροχαίων στην Ελλάδα, σε αντίθεση με τα άλλα ευρωπαϊκά κράτη. Τα τροχαία δυστυχήματα δεν είναι μόνο κοινωνικό πρόβλημα, είναι εθνικό θέμα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ιακώβου Χριστάνα.

ΧΡΙΣΤΑΝΑ ΙΑΚΩΒΟΥ (Κύπρος): Είναι λυπηρό το γεγονός, ότι τα τελευταία χρόνια παρατηρείται έξαρση στα κρούσματα σοβαρών θανατηφόρων ασθενειών. Ιδιαίτερα με θλίβει το γεγονός της αύξησης των κρουσμάτων παιδικού καρκίνου. Τα παιδοογκολογικά τμήματα των κρατικών νοσοκομείων παρουσιάζουν σοβαρές ελλείψεις εξειδικευμένου προσωπικού, σύγχρονων εγκαταστάσεων και αποτελεσματικότερων θεραπειών. Αυτές οι ελλείψεις έχουν ως αποτέλεσμα τα ποσοστά επιτυχίας των πρωτοκόλλων θεραπείας να μην είναι ικανοποιητικά υψηλά, να υπάρχει έλλειψη εμπιστοσύνης εκ μέρους των γονέων προς τους γιατρούς για την πλήρη αποθεραπεία των παιδιών τους και τέλος να υπάρχει μία προτίμηση στα ιδιωτικά νοσοκομεία της χώρας ή ακόμα και του εξωτερικού.

Αντιλαμβανόμαστε, ότι αυτό δεν αποτελεί λύση, αφού λίγοι είναι αυτοί, που μπορούν να ανταπεξέλθουν οικονομικά σε τέτοια περίπτωση.

Επίσης, ο παράγοντας υγιεινής και καθαριότητας πρέπει να ληφθεί σοβαρά υπόψη, αφού τα νοσοκομεία είναι πηγή μικροβίων, τα οποία μπορούν να προκαλέσουν ακόμα και τον θάνατο, όταν εισέλθουν στον ευάλωτο οργανισμό των ασθενών, ιδιαίτερα των παιδιών. Το Εθνικό Σύστημα Υγείας νοσεί. Χρειαζόμαστε επείγοντως ειδικευμένους γιατρούς, σύγχρονο ιατρικό εξοπλισμό, ειδικά εκπαιδευμένο προσωπικό και ένα πιο φιλικό και οικείο περιβάλλον για τους μικρούς ασθενείς. Η ψυχολογία των ασθενών είναι ένας εξίσου σημαντικός παράγοντας για την αποθεραπεία, που δεν πρέπει να παραγνωρίζεται, αντίθετα, πρέπει να λαμβάνεται σοβαρά υπόψη. Πιστεύω, ότι η συμβολή ψυχολόγου στο έργο των γιατρών επιβάλλεται, καθώς οι μικροί ασθενείς μπορεί να μην αντιλαμβάνονται τη σοβαρότητα της κατάστασής τους. Επίσης, επιβάλλεται η επικοινωνία των νοσοκομείων μας με μεγαλύτερα ιατρικά κέντρα και χωρών του εξωτερικού για την υιοθέτηση αποτελεσματικότερων πρωτοκόλλων θεραπείας. Αυτό, θα μπορούσε να αυξήσει σημαντικά τα ποσοστά επιτυχίας της

θεραπείας και πλήρους αποκατάστασης της υγείας των ασθενών. Βρισκόμαστε στον 21^ο αιώνα. Αφού ακόμα δεν καταφέραμε να εξαλείψουμε τις ασθένειες, που μαστίζουν την ανθρωπότητα, ας προσπαθήσουμε τουλάχιστον να θεραπεύσουμε, όσα πιο πολλά από τα θύματά τους.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Έλενα Γεωργιάδη.

ΕΛΕΝΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ (Α΄ Αθηνών): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αξιότιμοι κύριοι και κυρίες συνάδελφοι, θα ήθελα και εγώ, όπως και η κυρία Καραθανάση, να επισημάνω το πρόβλημα της οδικής ασφάλειας στην Ελλάδα. Θα ήθελα να πω, ότι είναι ένα μείζον κοινωνικό ζήτημα, το οποίο επηρεάζει άμεσα τη χώρα μας, τόσο σε κοινωνικό, όσο και σε οικονομικό επίπεδο. Είναι ένα μείζον κοινωνικό ζήτημα το οποίο, όπως φαίνεται, σε κανένα σύγχρονο πόλεμο δεν χάνονται τόσες ζωές σε καθημερινή βάση, όπως χάνονται στο φοβερό πόλεμο της ασφάλτου στη χώρα μας. Θα ήθελα να επισημάνω, ότι υπάρχουν στατιστικές που δείχνουν έξι άτομα καθημερινά, καθώς και 2.000 νεκροί κάθε χρόνο και 20.000 σοβαρά τραυματίες υπάρχουν στη χώρα μας, που οφείλονται στην κακή οδική κατάσταση που υπάρχει στη χώρα μας αλλά και σε ανθρώπινο παράγοντα ή σε κακή συντήρηση των οχημάτων. Όσον αφορά στον ανθρώπινο παράγοντα, θέλω να επισημάνω ότι η χώρα μας έχει βαριά έλλειψη κυκλοφοριακής αγωγής και σωστής εκπαίδευσης των οδηγών, τόσο σε θεωρητικό, όσο και σε πρακτικό επίπεδο. Ακόμα, υπάρχει σημαντική έλλειψη συχνών και συστηματικών ελέγχων, από τις υπηρεσίες της Τροχαίας, που δίνει τη δυνατότητα σ' αυτούς τους οδηγούς να είναι ασυνεπείς, με τις υποχρεώσεις του Κ.Ο.Κ. και οδηγούν υπό την επήρεια αλκοόλ με ακατάλληλη υπερβολική ταχύτητα. Ακόμα, δεν υπάρχει σωστή εκπαίδευση στους πεζούς, στα άτομα μεγάλης ηλικίας, ακόμα και στα άτομα με ειδικές ανάγκες, που χάνουν τη ζωή τους, γιατί δεν υπάρχει σωστή πρόβλεψη οδικής κυκλοφορίας γι' αυτούς.

Η κυκλοφορικά διαπαιδαγώγηση, θα έπρεπε να ξεκινά από την οικογένεια. Οι γονείς, αποτελούν σοβαρά πρότυπα των παιδιών και γι' αυτό πρέπει να φροντίζουν και να δίνουν τον καλύτερο εαυτό τους, όταν οδηγούν, ως οδηγοί ή οι πεζοί και να αποτελούν παράδειγμα προς μίμηση, φορώντας κράνος και ζώνες. Όσον αφορά το οδικό περιβάλλον του δικτύου της χώρας μας, θα ήθελα να επισημάνω ότι υπάρχει κακή χάραξη, όπως και συντήρηση των δρόμων. Δεν υπάρχει σωστή διαγράμμιση. Ο χωρισμός είναι κάκιστος. Δεν υπάρχουν στοιχεία ασφαλείας

και κανονικά θα έπρεπε να υπάρχει συνεργασία των Δήμων και των Υπουργείων, ούτως ώστε να υπάρχουν καλύτερες δυνατότητες για τους οδηγούς. Τα αρμόδια Υπουργεία δεν παίρνουν τις ευθύνες τους για τις κακοτεχνίες των οδών. Συχνά ξεκινά η κατασκευή ενός δρόμου, γίνεται μειοδοτικός διαγωνισμός και λαμβάνει το έργο κατασκευάστρια εταιρία, στη συνέχεια αφού ολοκληρωθεί ο δρόμος και ανακαλύπτουμε σαμαράκια και λακκούβες, κανένα από τα αρμόδια Υπουργεία δεν αναλαμβάνει τις ευθύνες και ψάχνουμε τους αρμόδιους φορείς. Επίσης, οι μεγάλες διαφημίσεις που υπάρχουν στους δρόμους τραβούν την προσοχή των οδηγών, που συχνά χάνουν τον έλεγχο των οχημάτων, με αποτέλεσμα να υπάρχουν σπασμένα χέρια, πόδια, θάνατος και σοβαροί τραυματισμοί.

Το άλλο πολύ σημαντικό για την ασφάλεια των οδηγών είναι το καλοσυντηρημένο όχημα. Τα οχήματά μας δεν είναι πολύ πιο σύγχρονα, απ' ό τι είναι το οδικό δίκτυο. Επίσης, τα ΚΤΕΟ συχνά δεν είναι αkéραια στους ελέγχους, καθώς συχνά τα αυτοκίνητα περνάνε με «λάδωμα». Είναι μεγάλη ευθύνη της πολιτείας για όλα αυτά, καθώς και δική μας, εφόσον είμαστε πολίτες και δεν έχουμε τις ανάλογες απαιτήσεις. Προτείνω να δημιουργηθεί ένα αρμόδιο όργανο, το οποίο να ενώσει όλα τα Υπουργεία, ούτως ώστε να εξασφαλιστούν καλύτερες συνθήκες για τους οδηγούς, όπως και για τους πεζούς.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Ευθυμία Γαβρίλη.

ΕΥΘΥΜΙΑ ΓΑΒΡΙΛΗ (Β΄ Πειραιώς): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί φίλες και φίλοι, ως μέλος της «Βουλής των Εφήβων», θα ήθελα να καταθέσω κάποιους προβληματισμούς μου, σχετικά με το πρόβλημα του επαγγελματικού προσανατολισμού. Στα περισσότερα σχολεία δεν γίνεται σωστός και υπεύθυνος επαγγελματικός προσανατολισμός. Μάλιστα ο Σ.Ε.Π. τις περισσότερες φορές διδάσκεται από μη εξειδικευμένους καθηγητές και θεωρείται ένα μάθημα καθόλου σοβαρό και αναγκαίο. Γεγονός είναι ότι καλούμαστε να επιλέξουμε κατεύθυνση, χωρίς να γνωρίζουμε τα ακριβή δεδομένα της αγοράς εργασίας και ίσως χωρίς να έχουμε ακόμα ανακαλύψει τις κλήσεις, τις εφέσεις και τα ενδιαφέροντά μας. Έτσι, ο μη σωστός επαγγελματικός προσανατολισμός αποτελεί μια από τις κυριότερες αιτίες της λανθασμένης επιλογής επαγγέλματος και φυσικό επακόλουθο αυτής είναι η ανεργία. Έπειτα οι γονείς πολλές φορές επιβάλλουν τις δικές τους φιλοδοξίες και πιέζουν τους νέους να ακολουθήσουν το επάγγελμα που ήδη θεωρούν καλό. Τελικά, όμως, πιο είναι το αποτέλεσμα

όλης αυτής της κατάστασης; Είναι οι μπερδεύοντες, σχετικά με τις επαγγελματικές τους επιλογές και πολλά ερωτήματα παραμένουν αναπάντητα. Σε όλους μας είναι σαφές πως κάθε νέος έχει ανάγκη από υποστήριξη, έγκυρη ενημέρωση και σωστό επαγγελματικό προσανατολισμό.

Στα παραπάνω, ενεργό ρόλο οφείλουν να έχουν η οικογένεια και το σχολείο. Η οικογένεια οφείλει να δείχνει σεβασμό, στις επιλογές του νέου, να μην ασκεί πιέσεις, αλλά να του δώσει την ευκαιρία της ελεύθερης και αυτόβουλης επιλογής. Βέβαια και το σχολείο κατέχει σημαντικό ρόλο πάνω στο θέμα. Απαραίτητη θεωρώ πως είναι η διδασκαλία του ΣΕΠ από ειδικούς καθηγητές, καθώς και η ύπαρξη συμβούλου και ψυχολόγων στα σχολεία, ικανών να διαγνώσουν τις κλίσεις και τις εφέσεις των παιδιών, αλλά και να τους γεφυρώσουν με την ρεαλιστική πραγματικότητα και τη δυνατότητα της απορρόφησης. Επίσης, καλό θα ήταν να συντονίζονται οι επισκέψεις σημαντικών προσώπων από πολλούς χώρους, ώστε να πληροφορηθούν άμεσα, για τις απαιτήσεις, τις ιδιαιτερότητες και τα προσόντα, που κάποιοι επαγγελματικοί χώροι απαιτούν. Ανάλογες προσπάθειες θα μπορούσαν να συντονιστούν και από τα Μ.Μ.Ε.. Θεωρώ στο πλαίσιο της εκπαιδευτικής τηλεόρασης, προκειμένου να συλλέγουν αξιόπιστες πληροφορίες, σχετικά με τον επαγγελματικό προσανατολισμό.

Βέβαια, απαραίτητη προϋπόθεση για την υλοποίηση των παραπάνω προτάσεων, είναι το κράτος να μεριμνήσει, ενισχύοντας και χρηματοδοτώντας κρατικά κέντρα επαγγελματικής ενημέρωσης γονέων και παιδιών, διαλέξεις και φυσικά εξειδικευμένο προσωπικό, που θα βοηθήσει άμεσα και αποτελεσματικά τους νέους, αλλά και που θα προβλέπει τις όποιες αλλαγές από τη στιγμή λήψης της απόφασης μέχρι και την ένταξη του νέου στην παραγωγή. Αναμφίβολα, όμως, ο καθένας από εμάς οφείλει να μην εφησυχάζει, να ενημερώνεται διαρκώς, να προβληματίζεται ουσιαστικά και να επιλέγει το επάγγελμά του, βάσει των αξιόπιστων πληροφοριών που οφείλει να συλλέγει και αφού λάβει υπόψη του τις εσωτερικές του ανάγκες.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Θεμέλαρος Αντώνης.

ΘΕΜΕΛΑΡΟΣ ΑΝΤΩΝΗΣ (Νομός Αττικής): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, θα ήθελα να θέσω ένα κοινωνικό πρόβλημα, το οποίο δεν έχει αναφερθεί ακόμα και το οποίο θεωρώ ότι αποτελεί μείζον πρόβλημα της σύγχρονης εποχής. Το πρόβλημα των ναρκωτικών αποτελεί ένα σύγχρονο πρόβλημα που εξελίσσεται συνέχεια και για το οποίο

απαιτείται πολύπλοκη λύση. Το παγκόσμιο εμπόριο έχει πάρει χαώδεις διαστάσεις. Στην εμπορία ναρκωτικών στηρίζονται οι οικονομίες ορισμένων κοινωνιών, κοινωνικών ομάδων, κυρίως, σε χώρες, που δεν υπάρχει ιδιαίτερο πολιτικό κύρος και σε χώρες που υπάρχουν πολύ πιο σημαντικά πολιτικά προβλήματα, όπως το Τόκυο, γενικότερη εγκληματικότητα.

Η μείωση της διακίνησης, μπορεί να προέλθει μόνο μέσα από μια παγκόσμια συνεργασία, πράγμα λίγο ουτοπικό, λόγω της διαφορετικότητας των κοινωνιών και των πολιτικών που ακολουθούνται απέναντι στο πρόβλημα των ναρκωτικών. Συνεπώς, πιστεύω πως πρέπει να μειωθούν οι πόροι προς την αστυνόμευση, καθώς πρόκειται για μια πολύ δύσκολη και άنيση μάχη και να αυξηθούν προς την κατεύθυνση της απεξάρτησης και της εκπαίδευσης.

Θέλω να τονίσω, ότι σημαντικό ρόλο για την αντιμετώπιση των ναρκωτικών παίζει η παιδεία. Πιστεύω πως το μάθημα της κοινωνιολογίας πάνω στα ναρκωτικά πρέπει να παρουσιάζει τους ναρκομανείς, ως ασθενείς και όχι ως επικίνδυνους εγκληματίες που δεν μπορούν να αποφύγουν το θάνατο και είναι παράφρονες. Πρέπει να γίνεται και αναφορά στα ενδιάμεσα στάδια και την αρχική ικανοποίηση που προκαλούν τα ναρκωτικά, καθώς και τον τρόπο με τον οποίο δημιουργείται η εξάρτηση και οι κοινωνικές συνέπειές της. Πιστεύω πως ένα βασικό λάθος της ενημέρωσης πάνω στα ναρκωτικά είναι η υπερβολική τραγικοποίηση των πραγμάτων και η άμεση σχέση τους με το θάνατο.

Θεωρώ πως ο φόβος προκαλείται, όταν γνωρίζει κανείς την τραγικότητα της κατάστασης, καθώς και το μέγεθος της προσπάθειας που απαιτείται για την απεξάρτηση. Ο φόβος αυτός αποτελεί μια από τις βασικές αιτίες που, μόλις, το 5% των τοξικομανών καταλήγει σε κάποιο κέντρο απεξάρτησης και ο φόβος αυτός μπορεί να προκληθεί, σε μεγάλο βαθμό, από τη σωστή ενημέρωση. Μετά από την εκπαίδευση, πρέπει να προσδιοριστεί ο ρόλος των κέντρων απεξάρτησης. Τα δύο πρώτα μέτρα που πρέπει να εφαρμοστούν από τα κέντρα απεξάρτησης είναι η αύξηση των υποδομών, καθώς και η διανομή ουσιών που είναι απαραίτητες για την αποτοξίνωση των πρώην χρηστών στα σπίτια τους, δηλαδή, κάτι σαν «μεταφορικό κέντρο αποτοξίνωσης».

Ένα μέτρο που πιστεύω ότι θα βοηθούσε σε ένα μικρό, έστω, βαθμό στα κοινωνικά προβλήματα των κέντρων απεξάρτησης, αλλά, βασικά, θα συνέβαλλε στην επανένταξη των ναρκομανών είναι η δημιουργική απασχόληση των χρηστών κατά τη διάρκεια αποτοξίνωσής

τους. Πιο συγκεκριμένα, δουλειές όπως η μαγειρική, διακόσμηση, κηπουρική και διάφορες άλλες εργασίες που, παράλληλα, δίνουν και στο άτομο μια επαγγελματική εμπειρία, θα μπορούσαν να γίνονται από άτομα που συμμετέχουν στα προγράμματα απεξάρτησης. Σε ένα πιο προχωρημένο στάδιο, θα μπορούσαν και οι πρώην χρήστες να προσφέρουν υπηρεσίες, όχι μόνο στο κέντρο που θεραπεύονται, αλλά και στο κοινωνικό σύνολο, παραδείγματος χάριν, η δημιουργία εστιατορίων ή πολυχώρων, που θα λειτουργούν από τους ίδιους τους χρήστες. Τα προγράμματα αυτά, ίσως, θα μπορέσουν να λειτουργήσουν σε μη κατοικημένες περιοχές, όπως σε κάποια σημεία της εθνικής οδού, καθώς, πολύ πιθανόν, ορισμένοι κάτοικοι να αντιδράσουν σε ένα τόσο προκλητικό για αυτούς μέτρο.

Δεν θα πρέπει να ξεχάσουμε και τη συμβολή της τέχνης στη βελτίωση της κατάστασης των πρώην τοξικομανών και, ίσως, με τη δημιουργία μιας εκπομπής στην τηλεόραση ή στο ραδιόφωνο, θα μπορούσε να έχει διπλό ρόλο στην ενημέρωση, θα οδηγούσε στην πρόληψη, αλλά και στην ανάληψη ευθυνών από τους πρώην χρήστες. Η σειρά των τελευταίων μέτρων περί εργασίας των τοξικομανών, μπορεί να ακούγεται ρατσιστική και μη υλοποιήσιμη και μη αποτελεσματική. Ένας πρώην χρήστης ψάχνει να βρει κάποιο λόγο ύπαρξης και να φανεί χρήσιμος στην κοινωνία. Θέλει να προσφέρει, για να αποδείξει, πως μπορεί να προσφέρει εργασία. Η δημιουργική εργασία βοηθάει το άτομο, προσφέροντάς του ψυχική ηρεμία και ικανοποίηση. Φανταστείτε, πόσο θα μπορούσε να συμβάλλει στην ψυχολογική κατάσταση ενός αδύναμου και ψυχικά καταπιεσμένου ανθρώπου, όπως είναι πολλοί από τους χρήστες ναρκωτικών. Τα περισσότερα θύματα των ναρκωτικών δηλώνουν ότι είναι άνεργα.

Στο σημείο αυτό, εισέρχεται στην Αίθουσα της Επιτροπής η Πρόεδρος της Βουλής, κυρία Άννα Μπενάκη – Ψαρούδα, για να παρακολουθήσει τη συνεδρίαση, καθώς και ο Γενικός Γραμματέας της «Βουλής των Ελλήνων», κ. Γεώργιος Καραμπατζός και ο Γενικός Γραμματέας του Ιδρύματος της «Βουλής των Ελλήνων» για τον Κοινοβουλευτισμό και τη Δημοκρατία, κ. Ευάγγελος Χρυσός.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Έχουμε την τιμή να παρακολουθεί η Πρόεδρος της Βουλής, κυρία Άννα Μπενάκη – Ψαρούδα, ο Γενικός Γραμματέας της Βουλής, κ. Καραμπατζός και ο Γενικός Γραμματέας του Ιδρύματος της Βουλής για τον Κοινοβουλευτισμό και τη Δημοκρατία, κ. Χρυσός.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Μαρία – Αυγουστίνα Δημοπούλου.

ΜΑΡΙΑ – ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΑ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Αττικής): Κυρία Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι, όπως ακριβώς ένα πουλί που δεν πετάει, που ξέρει πώς δεν μπορεί και έτσι μένει προσγειωμένο, να σέρνεται με το βλέμμα καρφωμένο μια στη γη και μια στον ουρανό, έτσι κι εγώ, βουβό πρόσωπο στην παράσταση της ζωής, έτσι και εμείς, απλοί παρατηρητές του κόσμου, χαμένοι μέσα του και ο κόσμος ένα μπλεγμένο κουβάρι και η άκρη του πουθενά. Γιατί, εμείς είμαστε κοινωνία και μόνη της δεν είναι τίποτα. Και όταν εμείς διχαζόμαστε, η κοινωνία είναι μπερδεμένη. Και όταν αδιαφορούμε, η κοινωνία είναι αδιάφορη. Όταν εμείς μισούμε και απορρίπτουμε το διαφορετικό και το καινούργιο, η κοινωνία γίνεται σκληρή και στάσιμη. Εμείς είμαστε η κοινωνία και αν θέλουμε μια κοινωνία πιο ανθρώπινη, πρέπει εμείς πρώτα να ευαισθητοποιηθούμε και να ενδιαφερθούμε για τον άλλο.

Αν θέλουμε μια πιο δίκαιη κοινωνία, πρέπει να αρχίσουμε εμείς πρώτα, να είμαστε πιο δίκαιοι. Αν θέλουμε μια καλύτερη κοινωνία, ας γίνει ο καθένας μας καλύτερος και, τέλος πάντων, πρέπει να κάνουμε κάτι. Οι διαπιστώσεις και οι επικρίσεις στην εξουσία, η αντίδραση και η αμφισβήτηση έχουν αντίκρισμα, μονάχα, όταν υπάρχει μια αξιόλογη αντιπρόταση. Αλλιώς, γινόμαστε «επαναστάτες χωρίς αιτία», θύματα μιας αξιολύπητης μόδας.

Πρέπει σίγουρα να κάνουμε κάτι. Πρέπει να αλλάξουμε το αύριο, γιατί, όταν ρίχνω μια ματιά στον κόσμο, βλέπω υποκρισία, επειδή ο καθένας είτε φοβάται να εκθέσει τον εαυτό του είτε θέλει να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα του. Βλέπω αδικία, εκμετάλλευση, αφού οι εργοδότες, οι έμποροι ναρκωτικών, λευκής σαρκός και βρεφών εκμεταλλεύονται την αδυναμία σου, οι αθλητικοί παράγοντες τους αθλητές και εμείς εκμεταλλευόμαστε, όποιον μπορούμε.

Βλέπω τον θάνατο στο δρόμο, απλώς γιατί η αστυνόμευση και τα σήματα δεν επαρκούν και το επόμενο που απομένει, είναι ακόμα ένα εκκλησάκι κοντά στα χιλιάδες άλλα. Και στρέφω το βλέμμα μου αλλού, αλλά και η οικογένειά δεν μπορεί να είναι δίπλα σου πάντα και οι φίλοι δεν είναι όλοι αληθινοί και οι σχέσεις είναι εφήμερες, γιατί μπερδεύουμε την αγάπη με τη φιλική σχέση, με τον έρωτα, με τον ενθουσιασμό, τη μαγεία με το θαυμασμό. Και εγώ αρχίζω να νιώθω όπως ένα πουλί που δεν πετά.

Η κοινωνία χρειάζεται πολλά πράγματα. Αυτό που λείπει, κυρίως, είναι το αληθινό χαμόγελο και η αγάπη, η καλή θέληση και ο αυθορμητισμός. Αυτό που λείπει, είμαστε εμείς που χάνουμε το νόημα της ζωής, μαζί με τον εαυτό μας. Ας τον βοηθήσουμε, λοιπόν, πρώτα αυτόν και μετά τους άλλους, έτσι ώστε να είναι αληθινός και αισιόδοξος και όλα τα άλλα θα

έρθουν αυθόρμητα, ελεύθερα και απλά.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Ευάγγελος Γιαννολόπουλος.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΓΙΑΝΝΟΛΟΠΟΥΛΟΣ (Επικρατείας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αξιότιμοι κύριοι Βουλευτές, στο θέμα της εργασίας, στην Ελλάδα, για τα άτομα με ειδικές ικανότητες, έχουν γίνει πολύ λίγα πράγματα, για προσβασιμότητα, στο καθεστώς εργασίας. Το μόνο, ίσως, που υπάρχει είναι τα προγράμματα εργασίας για άτομα με ειδικές ικανότητες. Πρέπει να υπάρξουν δραστικές και άμεσες ενέργειες γι' αυτό προτείνω: Δανεισμό με χαμηλότοκα δάνεια, για δημιουργία επιχειρήσεων από άτομα με ειδικές ανάγκες, πρότυπα κέντρα ενίσχυσης απασχόλησης με μισθωμένη εργασία και ασφάλιση, ενίσχυση της επιχειρηματικότητας στο μέγιστο επίπεδο σε συνεργασία με εταιρείες δημόσιας δαπάνης, με ταυτόχρονη κάλυψη ασφαλιστρών και ενίσχυση της ιδιωτικής πρωτοβουλίας των ατόμων με ειδικές ικανότητες στην επιχειρηματικότητα, με εύκολη προικοδότηση από ασφαλιστικούς και τραπεζικούς οργανισμούς.

Πρέπει, επίσης, να παρθούν μέτρα και για την εργασία των ατόμων αυτών, όπως να ενταθούν οι έλεγχοι προς τους εργοδότες για την προσβασιμότητα στο χώρο εργασίας και, αν διαπιστωθούν παραβάσεις, να τιμωρούνται με τις ανώτερες ποινές, που προβλέπει ο νόμος, ώστε να γίνουν βελτιωτικές κινήσεις προς την καλύτερη κατεύθυνση.

Επιπλέον, να υπάρξει στενότερη παρακολούθηση και να γίνεται εξάμηνη καταγραφή των πεπραγμένων των επιχειρήσεων, που προσλαμβάνουν αυτά τα άτομα και ενίσχυση του εργοδότη για την ασφάλιση του εργαζόμενου αυτού, με ειδική προικοδότηση. Απαραίτητη είναι η δημιουργία ανεξάρτητης ομάδας επιστημόνων από το Υπουργείο Εργασίας, που θα ελέγχει τις συμβάσεις ως προς την εγκυρότητα και γενικά τη λειτουργία τους στο ακέραιο. Έχει διαπιστωθεί το φαινόμενο ο εργοδότης να εκμεταλλεύεται τα ψιλά γράμματα των συμβάσεων των ατόμων αυτών, με αποτέλεσμα να έρχονται σε δυσχερή οικονομική θέση.

Σήμερα, το καθεστώς της εργασίας των ατόμων με ειδικές ανάγκες πρέπει να ενισχυθεί, για το καλό των πολιτών και τη θέση της κοινωνίας. Όλοι έχουμε νιώσει κοινωνικές αδικίες στο θέμα αυτό. Μπορούμε, πραγματικά, να συνυπάρχουμε αρμονικά στο χώρο της εργασίας, διότι το μόνο που θέλουμε να επιτύχουμε είναι να βοηθήσουμε τη χώρα μας, γι' αυτό σας καλούμε να συνεργαστούμε όλοι μαζί προς αυτήν την κατεύθυνση. Το δικαίωμα της εργασίας πρέπει να

υπάρχει και για τα άτομα με ειδικές ικανότητες, για να είμαστε περισσότερο ικανοποιημένοι όλοι μας και, χωρίς κανένα εμπόδιο, να προχωρήσουμε στο μέλλον. Γι' αυτό ελπίζουμε στη συνεργασία και την άμεση συμπαράσταση όλων των παραγόντων της ελληνικής Πολιτείας, για την καλύτερη αντιμετώπιση των προβλημάτων μας στο χώρο της εργασίας.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Αντωνία Γεωργιάδου, από την Καβάλα.

ΑΝΤΩΝΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ (Νομός Καβάλας): Ο Οδυσσέας Ελύτης στο έργο του «Μικρός Ναυτίλος» γράφει: «Στις ακρογιαλιές του ονείρου υπήρχε μία μακαριότητα, ένα μεγαλείο, που έφθασαν ως τις μέρες μας άθικτα. Η πατούσα μας, που ανασκαλεύει την ίδια άμμο, το νιώθει. Περπατάμε χιλιάδες χρόνια, ο άνεμος ολοένα λυγίζει τις καλαμιές και ολοένα εμείς υψώνουμε το πρόσωπο». Κατά πού; Ως πότε; Ποιοι κυβερνάνε; Μας χρειάζεται μία νομοθεσία, που να διαμορφώνεται, όπως το δέρμα επάνω μας τον καιρό που μεγαλώνουμε. Κάτι νεανικό και δυνατό, συνάμα, σαν το «εν δ' ύδατ' αενάοντα» ή το «θαλερόν κατά δάκρυ χέοντες», κάτι σταθερό και αξιόπιστο. Έτσι, που να μπορεί εκείνο που γεννά ο άνθρωπος να ξεπερνά τον άνθρωπο, δίχως να τον καταπιέζει. Αυτό είναι που λείπει στις μέρες μας, η σταθερότητα, η σιγουριά, η ασφάλεια και η αλήθεια στο καθετί.

Διαπιστώνονται ξεχαρβαλωμένες και πελατειακές σχέσεις στο σχολείο, στην παρέα, ακόμα και μέσα στην ίδια την οικογένεια. Κυριαρχούν η ταχύτητα, το άγχος, το χρήμα, το συμφέρον και η καλοπέραση και αρχίζουν να ριζώνουν τόσο βαθιά στο μυαλό ορισμένων ανθρώπων, που τους εξανθρωπίζουν. Φαινόμενο, βέβαια, όχι καθολικό και απόλυτο, ευτυχώς. Αλλά «ουδείς, εκών, κακός», όπως λέει ο Σωκράτης.

Ο σημερινός άνθρωπος έχει οδηγηθεί σε αυτήν την κατάντια. Υπαίτιοι; Εγώ, εσύ, ο καθένας μας, η τηλεόραση, η αμερικανοποίηση και η όλο πιο ασφυκτικότερη προσπάθεια απαλοιφής κάθε πινελιάς ιδιαιτερότητας και δραστηριοποίησης.

Εδώ, ακριβώς, έγκειται η αναγκαία αρωγή της Πολιτείας για την παλινόρθωση των αξιών, των αρχών και των ιδανικών, από τα οποία, κάθε κοινωνία, αξίζει να διακατέχεται και να τα διαφυλάττει, για την πληρέστερη πραγμάτωση του στόχου της, την ευτυχία των πολιτών. Χρειαζόμαστε μια πιο οικογενειοκεντρική κοινωνική πολιτική, ένα ουσιαστικό κράτος πρόνοιας, που θα εγκύψει στα προβλήματα της κάθε οικογένειας. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί με τη δημιουργία κέντρων εξυπηρέτησης των οικογενειών, για την επίλυση οικονομικών, αλλά και

ψυχολογικών προβλημάτων, υπό την καθοδήγηση εξειδικευμένου προσωπικού, για την προάσπιση των δικαιωμάτων της οικογένειας, ως βασικό συστατικό της κοινωνίας και ως φορέας άμεσης κοινωνικοποίησης και πολιτικοποίησης του παιδιού. Πάνω απ' όλα, όμως, εφαρμόζοντας, από το δημοτικό και πάντοτε μετ' ερεύνης μια παιδεία ανθρωπιστική και ανθρώπινη, μια παιδεία έντεχνη, με μεθοδικότερη και ουσιαστικότερη παροχή, όχι απλά γνώσεων, αλλά με γαλούχηση ιδανικών, που θα μετουσιώνονται σε οράματα στην ψυχή των νέων, για μια πιο όμορφη ζωή.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Πρόεδρος της Βουλής, κυρία Άννα Μπενάκη – Ψαρούδα.

ANNA ΜΠΕΝΑΚΗ – ΨΑΡΟΥΔΑ (Πρόεδρος της Βουλής): Αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, καλημέρα σας.

Οι τρεις ομιλίες, που άκουσα, δίνουν δύο εικόνες της κοινωνίας μας και της ψυχολογίας μας. Από την μια μεριά, δίνουν την εικόνα της συντριβής, που αισθανόμαστε από κοινωνικά φαινόμενα, αποκλεισμό, σκληρότητες, μονομέρειες, εσφαλμένες επιλογές και, από την άλλη, την εικόνα της δύναμης της ζωής, του ανθρώπου που ξεπερνάει τις αδυναμίες του, που παλεύει με τις αντιξοότητες, νικά, συμμετέχει και δίνει τη μάχη της ζωής. Αγαπητοί φίλοι, αυτές είναι οι δύο όψεις της κοινωνίας μας. Το ίδιο συνέβαινε και τότε, όταν ήμασταν και εμείς παιδιά, σε μία κάπως διαφορετική κοινωνία, αλλά όμοια στις βασικές γραμμές της, στις επιπτώσεις στη ψυχή μας. Μπαίνουμε, λοιπόν, σε αυτήν την κοινωνία και είμαστε υποχρεωμένοι να ανταπεξέλθουμε, γιατί, αν παραδοθούμε στην απογοήτευση ή στο συμβιβασμό, που είναι ακόμα χειρότερα, δεν πάμε μπροστά.

Εγώ θα ήθελα αυτό το μήνυμα να βγει από τη «Βουλή των Εφήβων», ότι η νέα γενιά, ένα αντιπροσωπευτικό δείγμα της οποίας είσθε εσείς, που συμμετέχετε, είναι μια γενιά, που πάσχει, που υφίσταται, ενδεχομένως, τις αρνητικές συνθήκες διαβίωσης και κοινωνικής οργάνωσης, αλλά που μάχεται και προσπαθεί να κάνει ένα βήμα παραπέρα από την προηγούμενη.

Άκουσα κάποιες ενδιαφέρουσες νύξεις και στις τρεις ομιλίες, τις δύο κοπέλες συναδέλφους και τον συνάδελφο τον κ. Γιαννολόπουλο, τον οποίον συγχαίρουμε για τη συμμετοχή του, που μου δίνουν το ερέθισμα να πω δυο λόγια για την πολιτική. Γιατί κακά τα ψέματα φίλοι και φίλες, όσον και αν πετροβολάμε την πολιτική και τους πολιτικούς - γιατί

άκουσα για πελατειακές σχέσεις, για αδιαφορία, για μονόπλευρες λύσεις, για αυτιά που δεν στρέφονται παντού - ο υγιής τρόπος να προωθήσουμε την κοινωνία μας θετικά είναι, μέσω της δημοκρατίας. Οι αρνητισμοί, οι επαναστάσεις χωρίς αιτία, που είπε η συνάδελφος, οι αντιδράσεις που οφείλονται σε ψυχολογικές αντιδράσεις, αυτές δεν βοηθάνε να πάμε μπροστά, αν μείνουν εκεί. Είναι χρήσιμες, γιατί οι άνθρωποι πρέπει να εξωτερικεύονται, πρέπει να είναι ειλικρινείς, όπως είπε μία συνάδελφος. Πρέπει να μιλάνε τη γλώσσα της αλήθειας και αν η αλήθεια αυτή είναι σκληρή ή αρνητική, καταπιεστική πρέπει να τη λένε, αλλά ποτέ δεν πρέπει να μένουν σε αυτό το σημείο. Και εμείς οι πολιτικοί αυτό προσπαθούμε να κάνουμε. Να αντιλαμβανόμαστε την πραγματικότητα, να αισθανόμαστε τους παλμούς, όπου υπάρχουν και στο μέτρο του ανθρωπίνου δυνατού βέβαια, διότι άνθρωποι είμαστε και εμείς με αδυναμίες, σαν και τις δικές σας, σαν και των γονιών σας, σαν και όλων. Μέσα στο μέτρο του δυνατού να βρούμε κάποιες λύσεις κοινά αποδεκτές ή έστω, εάν δεν είναι κοινά αποδεκτές, γιατί στην πολιτική οι λιγότερες λύσεις είναι κοινά αποδεκτές και οι περισσότερες είναι λύσεις της πλειοψηφίας, τουλάχιστον, όταν εφαρμόζονται, να τους δίνετε ή άνεση να δείξουνε, εάν είναι εφαρμόσιμες και εάν είναι θετικές ή όχι. Και αυτό γιατί ο εξ υπαρχής αρνητισμός είναι και αυτός κακός.

Εδώ, κύριε Πρόεδρε, προεδρεύετε σε μία Επιτροπή ιδιαίτερας ευαίσθητη. Ο κ. Αδρακτάς είναι Πρόεδρος της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων της Βουλής. Επομένως αγγίζει όλα τα καυτά προβλήματα. Και ξέρετε τα προβλήματα και οι συζητήσεις είναι πολύ πιο ουσιαστικές στις επιτροπές και αυτό προσπαθούμε να γίνεται και εδώ. Δηλαδή, η Ολομέλεια είναι το μεγάλο πεδίο ανταλλαγής απόψεων και συγκρούσεων ενδεχομένως, αλλά οι επιτροπές που προηγούνται του σταδίου της Ολομέλειας είναι εκεί που μπαίνουν τα πράγματα και τα προβλήματα στις βάσεις τους.

Λοιπόν, εμείς θα θέλαμε να συνεχίσετε σε αυτές τις επιτροπές και, ιδίως, στην Κοινωνικών Υποθέσεων να μιλάτε ειλικρινά και αντικειμενικά και ανεπηρέαστα, δηλαδή, να εκφράζετε τον εαυτό σας στις συζητήσεις αυτές και εμείς διαβάζοντας τα πρακτικά, αλλά και περιμένοντας κάποιες προτάσεις και κρίσεις από τους συνοδούς σας, αλλά και από εσάς προσωπικά, όποιος θέλει να απευθυνθεί κατευθείαν είναι ελεύθερος, να μπορέσουμε να σχηματίσουμε κάποιες απόψεις και να τις αξιοποιήσουμε μεταξύ μας οι 300.

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ για την ευκαιρία που μου δώσατε να σας ακούσω, κύριε

Πρόεδρε και κύριοι μέλη της Επιτροπής του Προγράμματος «Βουλή των Εφήβων».

Καλή συνέχεια στο έργο σας και ευχαριστούμε πάρα πολύ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Δόνα Αικατερίνη από το Νομό Κεφαλληνίας.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΔΟΝΑ (Νομός Κεφαλληνίας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, στη σημερινή εποχή ένα από τα σημαντικότερα προβλήματα είναι η εξάπλωση των ναρκωτικών ουσιών. Άλλωστε, δεν χρειάζεται να κοπιάσει κάποιος για να τα βρει. Το δηλητήριο των ναρκωτικών έγινε χείμαρρος και παρασύρει τη νέα γενιά. Κάποιοι δε θα αντέξουν να αντισταθούν στο ρεύμα. Θα υποκύψουν. Θα υποχωρήσουν και ο χείμαρρος θα τους ξεβράσει, κουφάρια πια, στην ακροθαλασσιά.

Έχει υπολογιστεί ότι σε όλη την υφήλιο κάθε λεπτό παράγονται 810 τόνοι κοκαΐνης και ότι σε κάθε παιδί αναλογούν κάποια γραμμάρια θανάτου την ημέρα. Είναι γνωστό ότι τα ναρκωτικά υπάρχουν παντού. Οι τοξικές ουσίες δεν κάνουν ταξικές διακρίσεις. Άλλωστε ποιοι είναι οι έφηβοι για να ξεφύγουν από τα πλοκάμια τους; Πόσο μάλλον αυτοί που έχουν την τάση φυγής από την πραγματικότητα, την καταπίεση της οικογένειας και την αδιαφορία της κοινωνίας. Την περίοδο αυτή η προσωπικότητα του νέου γίνεται πεδίο μάχης που θα επικρατήσουν οι ισχυρότερες επιρροές. Την κατάσταση αυτή έρχεται να επιδεινώσει η αντίληψη που επικρατεί ότι τα ναρκωτικά είναι μόδα που όλοι πρέπει να ακολουθήσουν.

Τα άτομα που κάνουν χρήση τέτοιων ουσιών πιστεύω ότι δεν πρέπει να φυλακίζονται, αλλά να ακολουθούν ιατρικά θεραπευτικά μέτρα. Πρέπει όλοι να συνειδητοποιήσουμε ότι είναι άρρωστοι και όχι εγκληματίες. Και, όμως, το πρόβλημα μπορεί να αντιμετωπιστεί. Αρχικά, το Υπουργείο Οικονομικών θα πρέπει να εγκρίνει κονδύλια για την οικοδόμηση νοσοκομείων για τη θεραπεία ναρκομανών. Από την πολιτεία επιβάλλεται η ανάπτυξη χώρων ψυχαγωγίας, αθλητισμού, χορού, μουσικής, ώστε οι νέοι να περνούν τον ελεύθερο χρόνο τους, κάνοντας κάτι δημιουργικό, χωρίς να καταφεύγουν τεχνητές διεξόδους.

Έμπειροι και υπεύθυνοι άνθρωποι πρέπει να υπάρχουν και στα σχολεία, καθοδηγώντας τους νέους στο σωστό δρόμο. Άλλωστε, είναι σημαντική η ύπαρξη ψυχολόγων και κοινωνικών λειτουργών στους χώρους αυτούς. Σε κάθε σχολείο είναι αναγκαίο να παρέχεται αστυνομικό προσωπικό, που θα εμποδίζει τις υποχθόνιες ενέργειες των εμπόρων ναρκωτικών. Δυστυχώς, όμως, οι Αρχές γνωρίζοντας την υπάρχουσα κατάσταση, διαιωνίζουν την δουλειά των

βασανιστών μας, ώστε η νεολαία να είναι ακίνδυνη για το κατεστημένο. Εδώ πρέπει να επέμβει η πολιτεία για την καλύτερη φύλαξη των συνόρων και τη δημιουργία αυστηρότερων ποινών για τους εμπόρους του λευκού θανάτου, που βρίσκουν τους νέους εύκολη λεία. Είμαι σίγουρη ότι, εάν το άτομο συνειδητοποιήσει το μέγεθος αυτής της εξάπλωσης, θα μπορέσει να βοηθήσει δυναμικά αυτό και η πολιτεία για την αντιμετώπιση του προβλήματος. Ελπίζω άτομα και πολιτεία να συνεργαστούν και να δράσουν δυναμικά.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ευχαριστούμε την κυρία Δόνα και θα ήθελα να πω ότι πραγματικά έβαλε ένα ζήτημα τα ναρκωτικά σε μια διάσταση, το ότι ο ναρκομανής είναι άρρωστος πια και πρέπει να αντιμετωπίζεται ως άρρωστος. Ομολογώ ότι αυτή είναι και μια θέση δική μου. Παλιά, συμμετέχοντας και στη Διακομματική Επιτροπή για την Καταπολέμηση των Ναρκωτικών, αλλά και πριν ακόμη γίνω Βουλευτής, ως γιατρός, έχω δουλέψει πάρα πολύ γι' αυτό το θέμα. Πιστεύω ότι, εάν δεν κοπεί ο κρίκος του κέρδους, του οφέλους, που προκύπτουν από τα ναρκωτικά - που αν σκεφτείτε ότι ο κρατικός προϋπολογισμός της Ιταλίας είναι περίπου ο τζίρος στα ναρκωτικά, μιλάμε για μεγάλα συμφέροντα- και εάν δεν θεωρήσει η πολιτεία το χρήστη ως άρρωστο, όπως ένα άνθρωπο που έχει καρκίνο και διαθέτει πολλά χρήματα για τη θεραπεία του και αυτόν που έχει πνευμονία, που του δίνει φάρμακα το νοσοκομείο, έτσι πρέπει να γίνει και με το χρήστη και χρειάζεται να γίνει μια μεγάλη προσπάθεια, έστω και από το κράτος ακόμη και να τους χορηγούν αυτά τα υποκατάστατα. Έχει γίνει ένα βήμα με την μεθαδόνη. Από εκεί και πέρα, ο συλλαμβανόμενος θα πρέπει να έχει αυστηρές ποινές, εάν μάλιστα συλληφθεί για ναρκωτικά τα οποία προορίζει για κάποιο άλλο παιδί ή άλλο συνάνθρωπό μας.

Αυτό είναι εγκληματικό, αφού δεν το κάνει για ίδια χρήση. Πρέπει να ξεκαθαρίσει το ζήτημα, ποια είναι η ίδια χρήση. Η πολιτεία με τους κοινωνικούς λειτουργούς, με μια σχετική εκπαίδευση να μπορέσει να βοηθήσει το χρήστη, ούτως ώστε οικειοθελώς να πάει στο επόμενο στάδιο, που είναι η απεξάρτηση. Αυτός πρέπει να είναι ο στόχος της πολιτείας. Στόχος της πολιτείας πρέπει να είναι η απεξάρτηση του εξαρτημένου ανθρώπου και όχι η συντήρησή του μόνο.

Έφηβοι Βουλευτές, με συγχωρείτε που σας έκλεψα λίγο χρόνο. Όμως, όλοι μας πονάμε γι' αυτό. Εσείς είστε παιδιά μας. Έχω και εγώ παιδιά. Όπως, λοιπόν, πολύ σωστά είπατε, δεν ξέρουμε πότε χτυπάει την πόρτα του διπλανού. Η κάθε πόρτα πάντα είναι υποψήφια να

χτυπηθεί από ένα τόσο κακό περιστατικό.

Ο Έφηβος Βουλευτής, Ιωάννης Γωνιωτάκης, από το Νομό Χανίων έχει το λόγο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΩΝΙΩΤΑΚΗΣ (Νομός Χανίων): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων, φίλες και φίλοι, Έφηβοι Βουλευτές, πριν από λίγα χρόνια, ο Τύπος αναφερόμενος στην νεανική εγκληματικότητα δήλωνε, ότι πρόκειται για μια εφηβική ωρολογιακή βόμβα, έτοιμη να εκραγεί. Δεν έχει περάσει καιρός, από τότε που ήρθε στο φως της δημοσιότητας ένα τραγικό έγκλημα γνωστό σε όλους μας. Όπως αποδεικνύεται από τα μέχρι στιγμής στοιχεία, μια ομάδα παιδιών, σαν έμπειρη συμμορία δολοφόνων, οδήγησε στο θάνατο τον συμμαθητή της. Τι συμβαίνει άραγε, όταν τα παιδιά, αντί να παίζουν και να γελούν, κάνουν χόμπι την κλοπή, τους βανδαλισμούς, την δολοφονία. Τι να υπάρχει μέσα στις καρδιές τους και δημιουργείται τόσο μίσος για τον συνάνθρωπο. Πώς αυτά τα παιδιά να μην οδηγηθούν στην βία, αφού πολύ απλά ζουν μέσα σε αυτή.

Η σύγχρονη, πρωτοποριακή κατά τα' άλλα κοινωνία μας έχει εφοδιάσει πλήρως με πρότυπα βίας. Ζούμε σε ένα κόσμο, όπου οι ηγέτες των ιμπεριαλιστικών κρατών δολοφονούν καθημερινά χιλιάδες αθώους πολίτες, για να προσθέσουν ακόμα ένα χρωματάκι στην τεράστια περιουσία τους. Αυτό το αιμάτινο περιβάλλον με τα «κοκορολιωμένα» πρόσωπα των νεκρών να συναναστρέφονται τους ζωντανούς, είναι συνήθης εικόνα. Η τηλεόραση με την σειρά της καθιστά προγράμματα με ωμή βία και με ήρωες που αποδίδουν την δικαιοσύνη, σκοτώνοντας απλές καθημερινές ιστορίες. Έτσι το μυαλό και το συναίσθημα των παιδιών που βιάζουν και συμπάσχουν με τον ήρωα σε βιώματα αποκατάστασης του θήτη. Ακόμα, η οικογένεια έχει μετατραπεί σε θεσμό που στον αστικό πολιτισμό μας χαροπαλεύει, καθώς συχνά δεν είναι τίποτα παραπάνω από τέσσερις ή και τρεις μόνους ανθρώπους, που συμπράττουν και ενίοτε συζητούν. Οι άνθρωποι κλεισμένοι σε ένα τσιμεντένιο κλουβί οδηγούνται στη βία, που πολλές φορές ασκείται στα παιδιά, εύκολα θύματα και παντοτινά αθώα. Αξίζει να προσθέσουμε και τον παράγοντα κοινωνικός και φυλετικός ρατσισμός. Ο λαός μας, αν και καθόλου παρθένος στην μετανάστευση και την κοινωνική διαφορετικότητα, περιχαρακωμένος στις δήθεν εθνικές του ασφάλειες, διαλέγει τον εύκολο δρόμο της περιθωριοποίησης κοινωνικών και φυλετικών ομάδων. Ο μύθος του Κάιν και του Άβελ έκλεισε τον κύκλο του ως ερμηνευτικό κλειδί της ανθρώπινης βιαιότητας.

Αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι μια στροφή στον άνθρωπο. Homo Hominis Lupus του

σήμερα. Πρέπει να επανακτήσει την χαμένη ανθρώπινη και ευαίσθητη φύση. Διαφορετικά, η εφηβική ωρολογιακή βόμβα που ονομάζεται νεανική εγκληματικότητα θα εκραγεί στα χέρια μας. Κυρίες και κύριοι, αυτή η βόμβα είναι μπροστά μας. Την κρατάμε, την νοιώθουμε. Παρ' όλο που είμαι βέβαιος, ότι έχουμε τα εργαλεία, να την ενεργοποιήσουμε, γιατί δε δείχνουμε ακόμα το απαιτούμενο κουράγιο. Όμως, αυτή η στάση δεν είναι υπόσχεση ενός σκοτεινότερου μέλλοντος; Δυστυχώς, η ελληνική πολιτεία έχει επικεντρώσει τις μέχρι τώρα προσπάθειες της στην καταστολή και όχι στην πρόληψη της νεανικής παραβατικότητας. Αυτό που απαιτείται, λοιπόν, κυρίες και κύριοι, είναι να συστρατευτούν όλες οι πολιτικές και πολιτειακές δυνάμεις του τόπου μας, ώστε να γαλουχηθεί η νέα γενιά με τέτοιες ανθρωπιστικές αξίες που θα την αποτρέψουν από κάθε μορφή αποκλίνουσας κοινωνικής συμπεριφοράς. Μέσα σε ανθρωπιστικό διάλογο, στέρεο διάλογο, αποδοχή και κατανόηση θα μπορέσουμε να γλιτώσουμε τον θάνατο των ψυχών.

Επομένως, μόνο όταν η οικογένεια επαναπροσδιορίσει τους ρόλους της, το σχολείο επανακτήσει το ανθρωποκεντρικό περιεχόμενο σπουδών του και η πολιτεία με τις υποδομές της δημιουργήσει προϋποθέσεις για μια ισόρροπη ψυχολογική ανάπτυξη των παιδιών, θα μπορούμε να ελπίζουμε, ότι φαινόμενα σαν αυτά της επικαιρότητας θα πάψουν να έχουν πρωταγωνιστικό ρόλο στην ελληνική δημοσιογραφία. Διαφορετικά, μια βόλτα στις Βρυξέλες θα μας έπειθε για το επερχόμενο αναπόδραστο πολυεθνικό μας μέλλον, χωρίς να σπαταλάμε άδικα και άλλο πάνω από το πτώμα της χαμένης μας μοναδικότητας.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Ιωάννα Ιωαννίδου, από το Νομό Πέλλας.

ΙΩΑΝΝΑ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ (Νομός Πέλλας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι Βουλευτές, εγώ όπως άλλωστε και οι υπόλοιποι Έφηβοι Βουλευτές είμαι εδώ, για να δώσω υπόσχεση σε ένα από τα πολλά προβλήματα που απασχολούν την σύγχρονη κοινωνία. Θίγοντας, λοιπόν, το λεπτό θέμα της παιδικής θνησιμότητας επιθυμώ να αναφερθώ μέσα σε αυτό το σύντομο επιτρεπτό χρονικό περιθώριο σε ζητήματα όπως τις αιτίες πρόκλησης του φαινομένου και ακολούθως, να προχωρήσω σε κάποιες προτάσεις, ώστε η παιδική θνησιμότητα να γίνει δυνατόν να αντιμετωπιστεί επιτυχώς. Είναι πράγματι ασύλληπτο το γεγονός ότι εν έτει 2006, στο πλήθος των αλλαγών, ένα βήμα ακόμα προς τα πίσω έχει γίνει. Μπορεί τα λόγια μου να ακούγονται κατάτι αφοριστικά. Όμως, ποια εξέλιξη μπορεί άραγε να

συντελεστεί, όταν το βέβηλο και το απρεπές έχουν ταυτιστεί μαζί με την αθεότητα, όταν στήνονται ναοί για ψεύτικες ιδέες, σχολές εξ' αρχής φτηνές για θεούς ανύπαρκτους, όταν κάθε τι ατιμωτικό ξυπνά, δίπλα μας και κάθε λεπτό στον κόσμο χάνει τη ζωή του ένα παιδί. Απαντώντας στο θέλω των ματαιόδοξων ηγεμόνων είτε στα θέλω της δικιάς μας αδιαφορίας. Πρωτίστως, θεωρώ ότι το πρόβλημα έγκειται, εν μέρει, στην διακυβέρνηση των κρατών.

Για να γίνω περισσότερο ξεκάθαρη, αυτό που θέλω εδώ να υπογραμμίσω είναι ότι αναγνωρίζω και κατανοώ το κύρος που προσδίδει η βαρύγδουπη λέξη «ηγεμόνας», μαζί όμως, κουβαλάει και ευθύνες, οι οποίες αναλογικά με τα προβλήματα ολοένα φαίνονται να αυξάνονται. Στην περίπτωση αυτή υποτυπώδεις φαίνεται να είναι οι προσπάθειες, εφόσον το πρόβλημα εξακολουθεί να υπάρχει, Οι αρμόδιοι δε δίνουν την απαιτούμενη προσοχή στο πρόβλημα. Ειλικρινά, καμία δικαιολογία δεν μπορώ να δεχτώ, ώστε να μπορεί να εξηγήσω την παρούσα κατάσταση, ως προς τον θάνατο των παιδιών, ιδίως στις τριτοκοσμικές χώρες που κυριαρχεί η έλλειψη υγιεινής, οι επικίνδυνες αρρώστιες και ο ιός του AIDS, που εξασφαλίζει την αρχική ή γρήγορη πορεία του παιδιού στο θάνατο, Ας υποθέσουμε, ότι το θεμέλιο αυτών των χωρών είναι αρκετά σαθρά και δεν μπορούν να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους.

Τότε, οι δικές μας Κυβερνήσεις ή οι Κυβερνήσεις γενικά, γιατί δεν βοηθάνε; Λαμβάνοντας υπόψη και το θέμα του θανάτου, εξαιτίας της πείνας, είναι εξωφρενικό να σκεφτεί κανείς σε χώρες, όπως η Ελλάδα, όπου το ποσοστό των παχύσαρκων παιδιών είναι όλα και αυξανόμενο, ότι στην Γαλλία τα σκυλιά απολαμβάνουν αισθητική περιποίηση ενώ στις υποανάπτυκτες ακόμα χώρες το νερό είναι είδος πολυτελείας. Εικοστός πρώτος αιώνας, παιδί, αρρώστιες και πείνα είναι ανατριχιαστικό σχήμα και αταίριαστο.

Όμως, σαφώς το πρόβλημα δεν είναι αποτέλεσμα ενός μόνο παράγοντα. Στη συγκεκριμένη περίπτωση μεγάλο μερίδιο ευθύνης αποδίδω και στους πολέμους. Είναι ευτυχές το γεγονός, ότι αμιγώς πόλεμοι δε συμβαίνουν συχνά, μολονότι αμέτρητες μικρές επαναστάσεις, τα λεγόμενα επεισόδια υποπνίγονται καθημερινά. Θύματα; Είναι ο άμαχος πληθυσμός, ξανά τα παιδιά. Όσες φορές και αν φωνάξουν, κλαίγοντας το γιατί, προσπαθώντας να καταλάβουν, το βουλωμένο αυτί του στρατιώτη, δεν πρόκειται να ακούσει. Αυτό που τελικά συμβαίνει είναι ότι το παιδί είναι η εύκολη λεία, αν μπορούσε να λεχθεί έτσι. Είναι ο εύκολος στόχος. Είναι η ευαίσθητη παρουσία και πρόσθετα απειλούμενη. Οι δυνατοί ποντάρουν στην ανθρωπιά των αντιπάλων στο να υποχωρήσουν κάποιοι για να σταματήσει η

θνησιμότητα, πόσο μάλλον η παιδική. Ο ένας, όμως, περιμένει τον άλλο και τελικά τα μόνο θύματα παραμένουν τα παιδιά.

Σοβαρότατο, επίσης, ζήτημα αποτελεί και η έκτρωση ως γενετήσια πηγή της παιδικής θνησιμότητας. Πολλά νεαρά, κυρίως, ζευγάρια, εξαιτίας της άγνοιας ή της ανωριμότητας στην εμφάνιση μιας εγκυμοσύνης, καταφεύγουν στην έκτρωση. Είναι η πλέον εύκολη λύση. Πιάνουν παιδί, δεν μας κάνει, το κάνουμε καλλυντικό, τη στιγμή μάλιστα που κάποια ζευγάρια αγωνίζονται με εξωσωματική διαδικασία για να δώσουν ζωή σε ένα μόνο παιδί. Επίσης, προχωρούν στην έκτρωση κάποια ζευγάρια και επικαλούνται την οικονομική ένδεια που αντιμετωπίζουν, η οποία δεν τους καθιστά ικανούς να μεγαλώσουν ένα παιδί. Ακόμη η θνησιμότητα από την κοιλιά της μάνας, δηλαδή, πριν ακόμη το νεογνό δει το φως του ήλιου. Αν και οι απαραίτητες προφυλάξεις για την αποφυγή εγκυμοσύνης, είναι διαθέσιμες και για τους άνδρες και για τις γυναίκες. Αυτή τη στιγμή, κανένας δεν μπορεί να αντικρούσει αυτό το γεγονός, ότι κάπου στον πλανήτη, μόλις χάθηκε ο επόμενος Αϊνστάιν, ο επόμενος Ευριπίδης, ένας ιδανικός για την πορεία του κόσμου ηγέτης, γιατί το παιδί είναι το μέλλον.

Ένας ακόμη σημαντικός παράγοντας που οδηγεί στο ίδιο αποτέλεσμα, είναι η βία που ασκείται στα παιδιά σε συνδυασμό με τη δολοφονία τους με σκοπό να ξεκινήσουν μία κατάσταση αγοραπωλησίας των οργάνων τους. Ξεκινώντας από τη βία, θα ήθελα να εξάρω τη σημασία του προβλήματος, διότι έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις. Πολλά παιδιά ξυλοκοποούνται μέχρι θανάτου, αφήμένα στην τύχη τους και στην ανθρωπιά, όση έχει απομείνει σε αυτό το δύσκολο και μη υγιή κόσμο. Ως προς την αγοραπωλησία οργάνων θα ήθελα να παρατηρήσω ότι κανείς δεν ήρθε στον κόσμο για να πεθάνει από τα 10 χρόνια του, ούτε θα πρέπει να ανησυχεί, γιατί γεννήθηκε οργανικά άρτιος. Ο θύτης άλλοτε υποκινούμενος από οικονομικά συμφέροντα, άλλοτε από ειδικούς προσωπικούς λόγους, αποκτά θύμα το παιδί. Αφαιρεί από αυτό τη ζωή και δίνει ζωή στο πορτοφόλι του. Όμως, δοκίμασε ποτέ να μπει στη θέση του παιδιού; Δοκίμασε τον πόνο;

Προτείνω, λοιπόν, για το πρόβλημα της παιδικής θνησιμότητας ότι πρέπει να γίνουν αλλαγές στο εκπαιδευτικό σύστημα, ώστε οι νέοι της επόμενης γενιάς να γαλουχηθούν με τέτοιες αξίες, ώστε μεγαλώνοντας να γίνουν συνειδητοποιημένοι πολίτες, να γίνουν τελικά άνθρωποι, να μπορούν να διαμαρτύρονται προς τους ισχυρούς του κόσμου. Για να υπογραμμίσω, μάλιστα, το θέμα, είναι ανάγκη να γίνουν διαδηλώσεις και πορείες με θέμα το

ίδιο και να κάνουμε νύξεις στην τηλεόραση και στο ραδιόφωνο. Επιπρόσθετα η αποστολή επιστολών στις πρεσβείες των χωρών τους, σαν μια χείρα βοήθειας, είναι τα λιγότερα που μπορούμε να κάνουμε για να αφοπλίσουμε τους δυνατούς. Πολύ καθοριστική ακόμη για την εξάλειψη του φαινομένου καθίσταται η ειδική μεταχείριση από το κράτος των γυναικών σε «ενδιαφέρουσα» κατάσταση. Για παράδειγμα όλοι γνωρίζουμε τη συνήθη δικαιολογία κάθε φορά στην προσπάθειά του να καλύψουν μία έκτρωση. Οι οικονομικές απολαβές δεν επαρκούν. Εδώ το κράτος πρέπει να παρέμβει, χορηγώντας επιδόματα εγκυμοσύνης και παρεμφερείς ευκολίες, ώστε η πρόφαση αυτή να σταματήσει να ακούγεται. Τα ζευγάρια να αποκτήσουν ασφάλεια και αυτοπεποίθηση και να αυξηθεί ο δείκτης των γεννήσεων. Τέλος, μπορούμε να δράσουμε ατομικά για τη λύση του προβλήματος ή συλλογικά στέλνοντας στους παγκοσμίας εμβέλειας συλλόγους, μηνιαίες συνδρομές για την αγορά φαρμάκων, τροφίμων κ.λπ.. Γιατί να γινόμαστε συνεργοί σε ένα έγκλημα, το οποίο εκτυλίσσεται μπροστά στα μάτια μας και ειδικά στην περίπτωση ενός παιδιού; Σκοτώνοντας ένα παιδί γινόμαστε δολοφόνοι δύο φορές.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Κυρία Ιωαννίδου το θέμα είναι πολυδιάστατο. Ωραία ακούγεται ότι μπορεί να χάνεται ένας Αϊνστάιν, ένας Ευριπίδης, ένας Ιπποκράτης, αλλά μπορεί να χάνεται ένας Ντίλιγκερ και ένας Αλ Καπόνε, εάν δεν έχει τη σωστή οικογένεια και τη σωστή διαπαιδαγώγηση.

Για το δημογραφικό πρόβλημα θα ήθελα να τονίσω ότι έχουμε κάνει αρκετά βήματα. Εμείς οι γιατροί είμαστε κοντά στα σπίτια και τις οικογένειες. Μεγαλώνουμε τα παιδιά και γνωρίζουμε καλά τις οικογένειες. Σήμερα το μεγάλο πρόβλημα είναι ότι το βασικό κύτταρο της κοινωνίας που είναι η οικογένεια, τρίζει και έχει πριονίσει και τα τέσσερα πόδια της καρέκλας. Αυτό φαίνεται από τα διαζύγια που έχουν φθάσει πάνω από 50%. Σε μία απελευθερωμένη κοινωνία χρειάζεται λίγο αυτοέλεγχος και πρέπει να είμαστε ώριμοι, προκειμένου να δημιουργήσουμε οικογένεια. Η πολιτεία είναι κοντά και πρέπει να είναι πιο κοντά στα προβλήματα αυτά, αλλά θα πρέπει και εμείς οι ίδιοι να καταλάβουμε ότι δεν είναι μια κοινωνική αποστολή το να κάνεις οικογένεια, αλλά είναι μία τεράστια ευθύνη.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Αναστασία Θανασούλα, από την Ηλεία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΘΑΝΑΣΟΥΛΑ (Νομός Ηλείας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί φίλοι και συμμαθητές, αρχικά θα ήθελα να πω ότι όλες οι ομιλίες είναι ενδιαφέρουσες, πράγμα που

δείχνει ότι όλοι είμαστε ευαίσθητοι δέκτες των μηνυμάτων του καιρού μας. Στα πλαίσια της προσπάθειάς μου να θίξω τους δικούς μου προβληματισμούς, θα μιλήσω για το πρόβλημα της ενδοοικογενειακής βίας. Αφορμή για το θέμα μου υπήρξε γράμμα φίλου μου από το Τέξας των ΗΠΑ. Χαρακτηριστικά μου έγραφε : «Θέλω να φύγω από εδώ μέσα. Τις προάλλες ο πατέρας μου κτύπησε τόσο πολύ τη μητέρα μου, που την άφησε μισολυπόθυμη στο πάτωμα και με ένα ύφος ικανοποίησης είπε σε εμένα και τον αδερφό μου να την μαζέψουμε. Προχθές η μητέρα μου έκανε απόπειρα δολοφονίας. Έκοψε τις φλέβες της και την πρόλαβε ο αδερφός μου την τελευταία στιγμή». Άραγε έχουμε αναρωτηθεί πόσα παρόμοια περιστατικά υπάρχουν δίπλα μας, πόσα παιδιά υποφέρουν, βλέποντας τους γονείς τους να ασκούν βία ο ένας πάνω στον άλλον; Η ενδοοικογενειακή βία είναι μια από τις πιο κακοήθεις καταπατήσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, επειδή διαπράττεται από μέλη της οικογένειας.

Η ενδοοικογενειακή βία είναι εξαπλωμένη σε όλο τον κόσμο, έχοντας επιπτώσεις στην φυσική και συναισθηματική υγεία των γυναικών και των παιδιών, αλλά και των ανδρών. Στην Ελλάδα γνωρίζετε ότι μία στις δύο γυναίκες που δολοφονούνται κάθε χρόνο είναι θύματα του τωρινού ή του πρώην συντρόφου τους. Μία στις πέντε γυναίκες έχει ξυλοκοπηθεί τουλάχιστον για μία φορά από τον άνδρα της. Η κακοποίηση, όμως, δεν οφείλεται στη φτώχεια και την ανεργία. Οι άνθρωποι που κακοποιούν τους συντρόφους τους ανήκουν σε όλα τα κοινωνικά στρώματα, αλλά έχουν τον τρόπο να καλύπτονται. Επίσης, δεν οφείλεται στο ποτό. Το ποτό απλώς είναι ένα καλό άλλοθι για να απαλλαγούν από την ευθύνη τους. Τα παιδιά μπορεί να υποβληθούν σε βία στην οικογένεια με δύο τρόπους. Ο ένας είναι να βλέπουν τους γονείς τους να ασκούν ο ένας στον άλλον, ενώ ο άλλος είναι, όταν οι γονείς τους τα τιμωρούν υπερβολικά, ασκώντας βία πάνω σε αυτά. Οι επιπτώσεις είναι καταστροφικές, τους δημιουργούνται ψυχολογικά προβλήματα, πιστεύουν πως φταίνε για την κατάσταση μέσα στο σπίτι και ότι η γέννησή τους έχει οξύνει τα πράγματα. Τα παιδιά αυτά έχουν πολύ μεγάλες πιθανότητες, όταν μεγαλώσουν να εμπλακούν σε καταστάσεις βίας. Επίσης, μπορούν να φθάσουν σε ακραίες μορφές βίας από πολύ μικρά. Όλοι δε σοκαριστήκαμε όταν ακούσαμε ότι δεκάχρονα και δωδεκάχρονα παιδιά δολοφόνησαν το μικρό Άλεξ στη Βέροια; Αναρωτηθήκαμε τι ερεθίσματα είχαν αυτά τα παιδιά από το οικογενειακό περιβάλλον τους;

Πρέπει να γίνει συνειδητό το πρόβλημα σε όλη του την έκταση, τόσο από τα ίδια τα άτομα όσο και από τους κοινωνικούς και πολιτικούς φορείς. Πρέπει, παράλληλα, και όλοι εμείς

να δραστηριοποιηθούμε και να προστατεύσουμε τα θύματα της ενδοοικογενειακής βίας. Απλώστε το χέρι. Εκπαιδευτείτε, ώστε να μπορέσετε να εμποδίσετε την ενδοοικογενειακή βία. Αναφέρετε την ύποπτη κακομεταχείριση και αμέλεια. Όσο για την Πολιτεία, θα πρέπει εκείνη από την πλευρά της να δημιουργήσει ένα νόμο που θα περιλαμβάνει ένα σύνολο μέτρων ευαισθητοποίησης, πρόληψης και κύρωσης σε πολλούς τομείς. Ειδικότερα, μέτρα στον εκπαιδευτικό τομέα που αφορούν στην επιμόρφωση των εκπαιδευτικών, σε όλους τους τομείς που αφορούν την ισότητα των δύο φύλων, καθώς και την εκπαίδευση σε σχέση με την αποτροπή συγκρούσεων και την ειρηνική επίλυση προβλημάτων των παιδιών. Θα πρέπει να παρθούν μέτρα στο χώρο της διαφήμισης και των Μ.Μ.Ε., για την αποτροπή σεξιστικών προτύπων, εικόνων και ιδεών προσβλητικών για την αξιοπρέπεια των γυναικών που παραβιάζουν τόσο την ισότητα των δύο φύλων όσο και τα συνταγματικά δικαιώματα των γυναικών. Απαραίτητη είναι και η λήψη μέτρων στο χώρο της υγείας με στόχο την έγκαιρη διάγνωση, τη βοήθεια και την αποκατάσταση των θυμάτων της ενδοοικογενειακής βίας. Μέτρα για την επιμόρφωση και εξειδίκευση στα θέματα της ενδοοικογενειακής βίας των αστυνομικών, ανακριτών και δικαστικών αρχών.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η πρόληψη είναι το σημαντικότερο στο πρόβλημα της ενδοοικογενειακής βίας. Τα παιδιά πρέπει να αποφεύγεται να έρθουν σε επαφή με βία πριν από την εφηβεία τους. Εάν αρχίσουν να έρχονται σε επαφή πριν από την εφηβεία τους, τότε αυτό γίνεται βίωμα στον ψυχικό τους κόσμο και θα πιστεύουν ότι η βία είναι ένας αποδεκτός τρόπος αντιμετώπισης ή επίλυσης προβλημάτων. Συνεπώς, καλούνται όλοι οι φορείς για μια ολοκληρωμένη προσέγγιση και προώθηση της ασφάλειας των θυμάτων της ενδοοικογενειακής βίας, συμπεριλαμβανομένων και θρησκευτικών και κοινοτικών αρχηγών. Καλούνται οι υπεύθυνοι για τη λήψη μέτρων, ώστε να ελαττωθεί αυτός ο αποτρόπαιος φόρος αίματος, μέσω νομοθετικών μεταρρυθμίσεων, καθώς και του τερματισμού της ατιμωρησίας των δραστών.

Καλείστε εσείς ως ενήλικες, να προσφέρετε ένα χαμόγελο, μια κατανόηση και μια αγκαλιά για τα θύματα της ενδοοικογενειακής βίας. Καλούμαστε εμείς ως νέα γενιά, να δείξουμε μέσα από το παράδειγμά μας, ότι υπάρχει καλύτερος τρόπος να επικοινωνήσουμε, από εκείνον της βίας. Ευχαριστώ πολύ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής) : Θα ήθελα και εγώ με τη σειρά μου να ευχαριστήσω την Έφηβο Βουλευτή Αθανασία Θανασούλα. Ο λόγος της

συνέδραμε στις σκέψεις που έκανα για την ενδοοικογενειακή βία, που πράγματι, είναι ένα τεράστιο πρόβλημα. Βεβαίως, ένα παιδί που μεγαλώνει σε μια οικογένεια που δεν συμβιώνει αρμονικά, αυτό, έχει μεγάλο αντίκτυπο στο ίδιο.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ηλιάνα Βαΐου, από το Νομό Λαρίσης.

ΗΛΙΑΝΑ ΒΑΪΟΥ (Νομός Λαρίσης) : Αξιότιμε κ. Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, θα μιλήσω για το θέμα των ναρκωτικών. Τα τελευταία χρόνια βλέπουμε ότι η χρήση ναρκωτικών ουσιών συνεχώς αυξάνεται. Δυστυχώς, αρκετοί από τους χρήστες είναι νέα παιδιά. Πώς λοιπόν να μην ευαισθητοποιηθώ γύρω από αυτό το θέμα, όταν βλέπω παιδιά της ηλικίας μας, αντί να χαίρονται τα όνειρά τους και να σχεδιάζουν και αυτοί το μέλλον τους, να έχουν πέσει στην παγίδα των ναρκωτικών; Οι αιτίες δεν είναι απλώς η περιέργεια, η μίμηση ή οι κακές επιρροές. Αυτές τις αιτίες θα τις έλεγα, μάλλον, επιφανειακές. Άλλου είναι η ουσία του προβλήματος. Άνθρωποι απογοητευμένοι από την ανεργία και τις δυσκολίες της ζωής γενικότερα, νέα παιδιά που βιώνουν την αδιαφορία από τους γονείς και από τους μεγάλους γενικότερα, θεωρούν ότι τα ναρκωτικά, ίσως, είναι μια λύση και ένας τρόπος για να τα προσέξουν. Δεν είναι η λύση τα ναρκωτικά, αλλά είναι μια ψευδαίσθηση. Το θέμα είναι πώς θα σταματήσει να υπάρχει στην κοινωνία μας αυτό το πρόβλημα.

Πρώτα, πρέπει να αλλάξει η γνώμη που υπάρχει από εμάς τους ίδιους για τους χρήστες των ναρκωτικών, οι οποίοι δεν είναι εγκληματίες, αλλά ασθενείς. Χρειάζονται τη βοήθεια της Πολιτείας, ώστε να απεξαρτηθούν. Πρέπει, επιτέλους, να καταλάβει η Πολιτεία, ότι δεν είναι σωστό να συλλαμβάνονται οι χρήστες, ενώ την ίδια στιγμή πολλοί έμποροι ενεργούν ανενόχλητοι. Η φύλαξη των συνόρων μας δεν είναι επαρκής, ώστε να μην υπάρχει διακίνηση ναρκωτικών εντός της χώρας μας. Η Ελλάδα χρειάζεται περισσότερα κέντρα απεξάρτησης που θα δίνουν τόσο ψυχολογική υποστήριξη στους χρήστες ναρκωτικών όσο και τη θεραπεία που χρειάζονται μέσω υποκατάστατων. Ωστόσο, θα πρέπει να δίνεται ψυχολογική υποστήριξη και στους γονείς των χρηστών ναρκωτικών, διότι με τη συμπαράσταση της οικογένειάς τους θα μπορέσουν πιο γρήγορα να απεξαρτηθούν.

Το πιο σημαντικό θέμα είναι η πρόληψη του προβλήματος. Σ' αυτό το σημείο, πιστεύω, ότι σημαντικό ρόλο θα παίξει η παιδεία, διότι όταν υπάρχει σχετική ενημέρωση, τα παιδιά μαθαίνουν πώς να προφυλαχθούν και θα καταλάβουν πώς τα ναρκωτικά δεν είναι η διέξοδος σε περίπτωση που δουν ότι έρχονται τα δύσκολα στη ζωή τους. Κατά τη γνώμη μου, θα

έπρεπε να υπάρχουν και ψυχολόγοι στα σχολεία, διότι ιδίως στους μαθητές γυμνασίου και λυκείου, λόγω της εφηβείας, χρειάζονται μια επιπλέον στήριξη. Πρέπει να δίνονται ευκαιρίες στους χρήστες ναρκωτικών για να ξαναχτίσουν τη ζωή τους και να μην τους κλείνονται πόρτες στην προσπάθειά τους για εύρεση εργασίας. Αυτά τα άτομα δεν είναι άχρηστα για την κοινωνία και πρέπει να αλλάξει η στάση μας απέναντί τους, διότι είναι άνθρωποι σαν και εμάς και αξίζουν την εκτίμησή μας. Απλά, έκαναν ένα λάθος, που ίσως να μη φταίνε αποκλειστικά μόνο αυτοί, αλλά να φταίμε λίγο έως πολύ όλοι μας.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής) : Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Δήμητρα Κουράση από τη Β΄ Αθηνών.

ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΟΥΡΑΣΗ (Β΄ Αθηνών): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, θέλω να σας μιλήσω για ένα θέμα, το οποίο δεν έχει ακουστεί καθόλου εδώ σήμερα. Ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα που απασχολούν τη κοινωνία μας και πρέπει να απασχολεί και εμάς, που θα είμαστε οι αυριανοί απόφοιτοι των πανεπιστημίων, είναι η ανεργία. Το φαινόμενο αυτό αποτελεί μάλιστα της εποχής και, δυστυχώς, χτυπάει όλες τις ηλικίες ανελέητα, πολύ περισσότερο, όμως, εμάς τους νέους, που αποφοιτούμε από το πανεπιστήμιο, έχοντας στα χέρια μας ένα ισχυρό χαρτί. Δυστυχώς, δε μπορούμε να βρούμε δουλειά. Δε μπορούμε να ξεκινήσουμε να εξασκούμε το επάγγελμά μας.

Για να βρει κάποιος σήμερα δουλειά στη χώρα μας, θα πρέπει ή να έχει «μέσον» ή να αναγκαστεί να προσαρμοστεί και να οργανωθεί σε ένα πολιτικό κόμμα, για να καταφέρει να αποκτήσει μια σίγουρη θέση. Αναρωτιέμαι πώς μπορεί να πάει μπροστά η πατρίδα μας, τη στιγμή που το βασικό κριτήριο πρόσληψης είναι η αναξιοκρατία. Κατά τα άλλα, η Ελλάδα χαρακτηρίζεται δημοκρατική. Στο εξωτερικό έχουμε Έλληνες, που πραγματικά διαπρέπουν αξιοκρατικά και όχι αναξιοκρατικά.

Θεωρώ πως ένα μέρος της λύσης αυτού του προβλήματος είναι να εκμεταλλευτεί η πατρίδα μας όλα τα τουριστικά επαγγέλματα και όλες τις μορφές τουρισμού, όπως είναι ο ιαματικός τουρισμός, ο ορειβατικός τουρισμός, ο θρησκευτικός τουρισμός, ο αρχαιολογικός τουρισμός, ο αγροτουρισμός κ.α.. Όλο ακούμε στην τηλεόραση «προσφορά τρεις ημέρες στην Πράγα, τόσα ευρώ. Τρεις μέρες στη Βαρκελώνη, τόσα ευρώ». Έχει αναρωτηθεί ποτέ κανείς, γιατί δεν έχουμε ακούσει «τρεις μέρες στην Αθήνα, προσφορά τόσα ευρώ, πέντε μέρες ο γύρος της Θεσσαλονίκης, τόσα ευρώ»; Η απάντηση είναι πολύ απλή. Η χώρα μας δεν έχει

υποδομές. Είμαστε τελείως ανοργάνωτοι. Αν ήμασταν περισσότερο έντιμοι πολίτες και αν είχαμε περισσότερες αεροπορικές γραμμές, περισσότερα αξιόπιστα επιβατικά αεροπλάνα, περισσότερα ναυτικά δρομολόγια, περισσότερα πλοία, ξενοδοχεία, αεροδρόμια και εστιατόρια, αυτή τη στιγμή δεν θα ήταν κανείς άνεργος. Όλοι θα είχαν απορροφηθεί και αν όχι όλοι, οι περισσότεροι. Αν όλα αυτά μπορούσαν να γίνουν, η Ελλάδα θα ήταν η πρώτη επιλογή των τουριστών. Ας μη ξεχνάμε την ιστορία της, η οποία ελκύει τους τουρίστες.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Έχετε δίκιο στο ότι η ανεργία είναι τεράστιο πρόβλημα. Είναι η μάλιστα της εποχής για τους νέους πτυχιούχους και για τους ανθρώπους που είναι πάνω από 50 ετών. Για την αναξιοκρατία, όμως, θέλω να πω ότι από το 2001 ο τρόπος εισαγωγής, τουλάχιστον στο Δημόσιο, γίνεται μέσω του ΑΣΕΠ, που έχει αρχίσει να δίνει μια σημαντική βάση αξιοκρατίας στις προσλήψεις. Δεν ξέρω, εάν ο τρόπος αυτός πρέπει να διορθωθεί. Προσωπικά, πιστεύω ότι πρέπει να διορθωθεί, γιατί υπάρχουν κομμάτια με τα οποία εγώ δε συμφωνώ.

ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΟΥΡΑΣΗ (Β' Αθηνών): Καταρχήν, θα ήθελα να σας συγχαρώ, που είπατε ότι από το 2001, μέσω ΑΣΕΠ, έχει περιοριστεί η αναξιοκρατία και είμαστε σε πιο αξιοκρατικούς δρόμους. Θα ήθελα, όμως, να σας πω ότι δεν είναι όλοι οι πολιτικοί έντιμοι σαν εσάς. Μερικοί από τους πολιτικούς, μπορεί επιφανειακά να υποστηρίζουν την αξιοκρατία, όμως, «κάτω από το τραπέζι» να παίζονται παιχνίδια.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Θα ήθελα να επισημάνω, ότι όλοι οι συνάδελφοι, όπως και εσείς, είμαστε έντιμοι. Δεν μπορούμε να παρέμβουμε στο ΑΣΕΠ. Εξάλλου, όλα τα στοιχεία είναι καταγεγραμμένα ηλεκτρονικά και δεν μπορούν να παραβιαστούν. Υπάρχουν διάφορα θέματα, όπως κάποια σημεία στις προκηρύξεις κ.ά., τα οποία, νομίζω, ότι θέλουν συνταγματική αλλαγή και θεωρώ, ότι στη συνταγματική αναθεώρηση θα μπουν τέτοιου είδους προτάσεις.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Μαρία – Ελένη Βαρανάκη, από Αθήνα.

ΜΑΡΙΑ – ΕΛΕΝΗ ΒΑΡΑΝΑΚΗ (Β' Αθηνών): Θα ήθελα να μιλήσω για τον παραγκωνισμό και την άνιση μεταχείριση των ατόμων με ειδικές ανάγκες. Οι χαρακτηρισμοί, που αποδίδονται σε αυτούς τους ανθρώπους, είναι σαν να λένε, ότι αυτός ο κόσμος είναι κατάλληλος για οποιουδήποτε άλλους εκτός από εκείνους. Τα άτομα αυτά βιώνουν συχνά τον οίκτο και την αδιαφορία και έρχονται συχνά αντιμέτωπα με στερεότητες και προκαταλήψεις.

Βέβαια, τα κοινωνικά προβλήματα των ατόμων αυτών θα περιοριστούν με την παρέμβαση του κράτους. Τα σοβαρότερα προβλήματά τους αφορούν, κυρίως, στη μετακίνησή τους. Για παράδειγμα, η ανάγνωση του πίνακα δρομολογίων και οι θέσεις επιβίβασης στα μέσα μαζικής μεταφοράς δυσκολεύουν τους τυφλούς και τα άτομα με κινητικά προβλήματα.

Είναι απαραίτητη η δράση της Πολιτείας, να τοποθετήσει ράμπες, καθώς και φωτεινούς σηματοδότες με ηχητικά σήματα για τη διευκόλυνση των συνανθρώπων με προβλήματα όρασης, να μεριμνήσει για την προώθηση της ιδέας «Εκπαίδευση για όλους», καθιστώντας τα σχολεία και τα προγράμματα επαγγελματικής κατάρτισης πιο προσιτά στα άτομα με ιδιαιτερότητες. Το φαινόμενο της ανεργίας των ατόμων αυτών δύναται να βελτιωθεί με ένα σύστημα κοινωνικής προστασίας, που θα προωθεί την απασχόληση, την επαγγελματική κατάρτιση, τη συμμετοχή στην παραγωγή για άτομα με ειδικές ανάγκες. Τα άτομα με ιδιαιτερότητες αντιμετωπίζουν οικονομικά προβλήματα, καθώς απασχολούνται μερικώς ή σε χαμηλόμισθες εργασίες, ενώ παράλληλα επιβαρύνονται με έξοδα ιατρικής περίθαλψης. Χρειάζονται, συνεπώς, τη βοήθεια της Πολιτείας, που θα τους εξασφαλίσει πιο ικανοποιητικά επιδόματα.

Η αναπηρία δεν είναι ασθένεια, αλλά κάτι, που αφορά όλες τις ανθρώπινες κοινωνικές, πολιτικές και οικονομικές δραστηριότητες. Ο πολίτης με αναπηρία πρέπει να αντιμετωπίζεται ως αυτεξούσιος πολίτης με βούληση, επιθυμίες, φιλοδοξίες και όνειρα. Η Πολιτεία πρέπει να εστιάσει την προσοχή της στη δημιουργία ενός πλαισίου συμμετοχής των ατόμων με ιδιαιτερότητες σε όλους τους τομείς, καθώς και στη χάραξη εθνικής πολιτικής, ώστε να καταχωρηθούν τα δικαιώματά τους.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Εμμανουέλα Άστρα, από την Αθήνα.

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛΑ ΑΣΤΡΑ (Α΄ Αθηνών): Θα ήθελα να αναφερθώ στο θέμα της ευθανασίας, το οποίο αντιμετωπίζεται με φόβο και επιφυλακτικότητα από τους πολίτες, πράγμα απόλυτα δικαιολογημένο. Ωστόσο, ο φόβος δεν πρέπει να μας εμποδίζει να λαμβάνουμε σημαντικές αποφάσεις για το μέλλον κάποιων συμπολιτών μας, οι οποίοι αντιμετωπίζουν κάποια σοβαρά προβλήματα. Ένας τέτοιος νόμος θα ήταν μία λύτρωση γι' αυτούς. Ο καθένας έχει το δικαίωμα να πεθάνει με αξιοπρέπεια και αν το ίδιο το κράτος δεν μπορεί να του χαρίσει την αξιοπρέπεια που ο ίδιος επιθυμεί και πιστεύει ότι ο θάνατος θα τον

λύτρωνε, αφού δεν υπάρχει πλέον επιστροφή, πιστεύω, ότι η ευθανασία θα ήταν μία λύση.

Επίσης, δεν μπορούμε να θεωρούμε τους εαυτούς μας πολίτες Ε.Ε. και να υποστηρίζουμε την ισότητα των δικαιωμάτων, ενώ εμείς οι ίδιοι δεν μπορούμε να έχουμε ίσα δικαιώματα με άλλους Ευρωπαίους πολίτες. Βέβαια, η ευθανασία θα πρέπει να εφαρμόζεται, αφού έχει αποδειχθεί το μη αναστρέψιμο της κατάστασης. Πιστεύω, ότι η ευθανασία πρέπει να νομιμοποιηθεί. Σε αυτούς, που είναι αντίθετοι, έχω να πω ότι για να θεωρηθεί ευτυχισμένος ένας άνθρωπος, πρέπει να υπάρχει ένα ευτυχισμένο ανώδυνο τέλος. Η μη αποδοχή της ευθανασίας είναι η μη αποδοχή της ευτυχίας των παθόντων. Δεν πρέπει, λοιπόν, να τους δυσκολεύουμε, ούτε να αντιμετωπίζουμε όσους το αποδέχονται ως ψυχρούς εκτελεστές.

Δεν πρέπει να θεωρούμε ότι οι γιατροί είναι καταπατητές του όρκου τους, γιατί σ' αυτήν την περίπτωση ο θάνατος είναι η καλύτερη ιατρική αγωγή. Σας ευχαριστώ και ελπίζω ο προβληματισμός μου να έγινε και δικός σας.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Είναι μία ευθεία πρόκληση. Πέρα της θρησκευτικής προσέγγισης δεν ξέρω, αν αυτό θα μπορούσε να αποτελέσει εργαλείο λύτρωσης, που είπατε ή κατάχρησης πολλές φορές και ακόμα κατά πόσο μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι τον επόμενο μήνα θα μπορούσαμε να κάνουμε κάτι καλύτερο γι' αυτόν που αφήσαμε σήμερα να πεθάνει. Πέραν της ψυχολογίας της οικογένειας των συγγενών των ασθενών, είναι πολύ δύσκολο να αποφασίσεις, να στην ευθανασία. Είναι πολύ λεπτό ζήτημα και ιατρικώς. Θα πρέπει να υπάρχει μια Επιτροπή που θα μπορεί να αποφασίζει, όταν πράγματι, δεν έχει περιθώριο επιστροφής αυτός ο ασθενής ή βελτίωσης της κατάστασής του. Έστω και αν μπορούσε να έχει μία δυνατότητα, γιατί να του την αφαιρέσεις. Δεν έχει ωριμάσει ακόμα το κλίμα, η παιδεία μας και δεν έχει τελειοποιηθεί ακόμα η ιατρική. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή στην προσέγγιση, για να αποφασίσει κάποιος για την ευθανασία. Χρειάζονται δικλείδες ασφαλείας. Χρειάζονται ανεπηρέαστοι γιατροί. Είναι πολλά τα ερωτηματικά που μπαίνουν.

Στο σημείο αυτό γίνεται διάλειμμα 30΄

ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΙΑΚΟΠΗ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Επαναλαμβάνεται η διακοπή της συνεδρίασης. Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Θεονίτσα Ζαχαρία από την Κύπρο.

ΘΕΟΝΙΤΣΑ ΖΑΧΑΡΙΑ (Κύπρος): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, κύριοι συνάδελφοι, θα σας μιλήσω για το AIDS, γιατί πιστεύω ότι είναι ένα πρόβλημα που είναι έτοιμο να ξεσπάσει, απειλώντας το μέλλον και την κοινωνία μας. Στην ανάπτυξη του ατόμου άμεσο ρόλο παίζει η υγεία, που πρέπει να διαφυλάσσεται από κινδύνους και αρρώστιες. Το AIDS, λοιπόν, είναι μια ασθένεια, όπως όλες οι ασθένειες. Πληγώνει τον άνθρωπο, αλλά και αυτό που το διακρίνει από άλλες ασθένειες, είναι ότι ο φορέας του AIDS δεν είναι αποδεκτός στην κοινωνία. Είναι σπάνια ασθένεια, που όλο και απειλητικά εισβάλλει στη ζωή μας. Είναι θανατηφόρα ασθένεια, αφού η θεραπεία περιορίζεται στις δευτερεύουσες ασθένειες. Οι γιατροί και οι ερευνητές προσπαθούν να μη δώσουν στο AIDS έχει μεγαλύτερη αξία από τις άλλες αρρώστιες. Σε αυτόν τον αγώνα μπορούμε να βοηθήσουμε και εμείς με το δικό μας τρόπο. Στην Κύπρο, η επιδημία ξεκίνησε το 1986. Έχουν δηλωθεί, μέχρι το τέλος του 2003, 408 περιστατικά, από τα οποία 239 είναι Κύπριοι και 169 αλλοδαποί, οι οποίοι έχουν επιστρέψει στη χώρα τους. Πενήντα εννέα άτομα έχουν πεθάνει από το AIDS και 4 από άλλες αρρώστιες. Τα 110 άτομα διατηρούν επαφές με τις στατιστικές υπηρεσίες και είναι δικαιούχοι δωρεάν εξετάσεων και ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης. Η αναλογία φύλλου που προσβάλλεται από τον ιό είναι 6 άνδρες προς 1 γυναίκα, ποσοστό 75% που αφορά άτομα ηλικία 20 – 40 ετών. Επειδή οι τρόποι μετάδοσης του ιού έχουν παρεξηγηθεί, θα σας τους επισημάνω. Με την σεξουαλική επαφή χωρίς την χρήση προφυλακτικού από την μητέρα στο παιδί, κατά τη διάρκεια της κύησης, του θηλασμού και με την κοινή χρήση σύριγγας σε αυτούς που παίρνουν ναρκωτικά. Τρόποι μη μετάδοσης του ιού. Είναι με την κοινωνική επαφή, όπως η χειραψία, φιλή στο μάγουλο, από τον ιδρώτα ή το σάλιο, από τα ρούχα σκεπάσματος, τα ποτήρια, μαχαιροπήρουνα και τις τουαλέτες. Φυσικό είναι, έστω και αν ακούσουμε τα παραπάνω, να συνεχίσουμε να έχουμε αμφιβολίες και αν τύχει να βρεθούμε κοντά σε έναν φορέα, να νιώθουμε ότι απειλείται η υγεία μας. Αν σκεφτούμε λογικά, όμως, και εμπιστευτούμε την επιστήμη, όπως την εμπιστευόμαστε σε άλλα θέματα, τότε και μόνο το άτομο θα ξεπεράσει τις φοβίες τους και θα αποδέχεται κάποιο οροθετικό άτομο. Και αυτά τα άτομα έχουν αισθήματα, κατανοούν ότι οι άνθρωποι, με άγνοια προς την ασθένεια, είναι απόμακροι και δεν είναι υποχρεωμένοι να εισπράττουν αρνητική ενέργεια των γύρω ανθρώπων. Πρέπει να γίνουν

ευρύτερα γνωστοί οι τρόποι προστασίας από τον ιό. Μερικοί τρόποι είναι η εγκράτεια και η αποχή, η οποία είναι 100% προφύλαξη, αποφυγή ανεξέλεγκτων συντρόφων, συστηματική και σωστή χρήση προφυλακτικού, χρήση αποστειρωμένων αντικειμένων. Οι νέοι βρίσκονται καθημερινά σε πολλαπλά διλήμματα, σε σχέση με αυτό το θέμα και προσόν είναι να ξέρουν να αντιστέκονται στις πιέσεις και τις προκλήσεις. Γι' αυτό χρειάζεται ενδυνάμωση της προσωπικότητας των νέων, αυτοεκτίμηση και δυνατότητα εφαρμογής πρακτικών μέσων προστασίας. Κανείς από μας δεν θα ήθελε να βρεθεί στη θέση οροθετικού ατόμου, έτσι καλό είναι με σωστή ενημέρωση και τήρηση κάποιων κανόνων, να ληφθεί υπόψη η ασθένεια αυτή, καθώς και να κάνει συνεχείς προσπάθειες να βοηθήσει και να σταθεί δίπλα στα άτομα που κουβαλούν το δικό τους σταυρό. Τα άτομα αυτά χρειάζονται τη βοήθειά μας. Αν τύχει να βρεθούμε κοντά σε ένα οροθετικό άτομο, να μην νιώθουμε ότι απειλείται η υγεία μας.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Βάλατε ένα ζήτημα σοβαρό και επίκαιρο. Γίνονται επιστημονικά βήματα, έχουν βρεθεί φάρμακα που δίνουν μεγάλη παράταση της ζωής από το AIDS. Το μεγάλο πρόβλημα είναι οι αφρικανικές χώρες, που είναι τεράστιος ο πληθυσμός και χάνονται πολλά άτομα.

Με τη χειραψία και με το σάλιο δεν είναι τόσο επικίνδυνη η μετάδοση, γιατί οι συγκεντρώσεις που έχει ο ιός του AIDS στο σάλιο, είναι ελάχιστες, για αυτό και δεν καταλογίζεται ευθύνη στο σάλιο για τη μετάδοση της νόσου. Τα άλλα που είπατε είναι σωστά, δηλαδή, η ενημέρωση από το Υπουργείο Υγείας, η χρήση του προφυλακτικού, κ.λπ.. Δυστυχώς, δεν είναι τυχερή η γενιά σας. Έχει αυτό το πρόβλημα και η υπευθυνότητα η δική σας είναι αυτή που θα μπορέσει να σας βοηθήσει.

Προσπαθούμε, όσο μπορούμε περισσότερο να σας ενημερώνουμε, ώστε να μειώνετε τους κινδύνους από τη μάλιστα του αιώνα που είναι το AIDS.

Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Δημήτριος Κονόγης.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΝΟΜΗΣ (Α' Αθηνών): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί φίλοι, ο ρατσισμός δεν είναι σύγχρονο φαινόμενο. Υπάρχει από αρχαιοτάτων χρόνων, όπου, σύμφωνα με το Πλάτωνα, «Πας μη Έλλην, βάρβαρος». Οι άνθρωποι διαχωρίζονταν σε ευγενείς και δούλους κ.λπ.. Στις μέρες μας, όμως, έχει λάβει επικίνδυνες διαστάσεις, αφού λείπουν οι ανθρωπιστικές αξίες του σεβασμού, της αλληλεγγύης και της συνεργασίας. Η ανεργία σε συνδυασμό με το γεγονός ότι οι «άλλοι», οι ξένοι, οι διαφορετικοί μπορούν και βρίσκουν και

εύκολα δουλειά από τους ντόπιους, τροφοδοτεί σε μεγάλο βαθμό το φυλετικό ρατσισμό.

Ειδικότερα, για εμάς τους Έλληνες, υπάρχει ένας λόγος, για τον οποίο είμαστε ρατσιστές. Το ομολογουμένως ένδοξο παρελθόν μας και η ιστορία που κουβαλάμε, μας δίνουν την ψευδαίσθηση ότι είμαστε εκ γενετής ανώτεροι ηθικοπνευματικά από τους άλλους λαούς με τους οποίους συμβιώνουμε, πράγμα που δυσχεραίνει την ομαλή συμβίωση και τη συνεργασία μεταξύ όλων των μελών της κοινωνίας και αποτελεί, σίγουρα, ανασταλτικό παράγοντα για την οικονομική και πολιτισμική πρόοδο της. Στην Ελλάδα, ο ρατσισμός συνδέεται άμεσα με την περιθωριοποίηση των μειονοτήτων και στρέφεται, κυρίως, έναντι των ομοφυλόφιλων, των μεταναστών, των πασχόντων από AIDS, στάση που δεν αρμόζει σε μια κοινωνία που θέλει να αποκαλείται πολιτισμένη. Αυτή η στάση, που απομονώνει τις μειονότητες από την κοινωνία, καθιστά πιο δύσκολη την πρόσβασή τους σε αγαθά και υπηρεσίες και τους καθιστά πιο ευάλωτους σε αυτούς που προσπαθούν να τους εκμεταλλευτούν. Τέλος, το γεγονός ότι οι φωνές αυτών των ανθρώπων δεν ακούγονται, αποτελεί καίριο πλήγμα στη δημοκρατία, «οξυγόνο» της πρόοδου.

Είναι σίγουρο πως θα πρέπει να παρθούν κάποια μέτρα για την άμβλυνση αυτού του φαινομένου. Ο άνθρωπος από την πλευρά του θα πρέπει να κάνει την αυτοκριτική του, να φτάσει στην αυτογνωσία του και μέσα από τη διαδικασία αυτή, να συνειδητοποιήσει πως δεν είναι ανώτερος από τον ξένο. Επίσης, θα καταλάβει πώς μόνος του δεν μπορεί να πετύχει όλα αυτά που επιδιώκει και επομένως, θα νιώσει την ανάγκη για συνεργασία.

Σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωση τέτοιων ανθρώπων μπορεί και οφείλει να παίζει η εκπαίδευση, παρέχοντας ανθρωπιστική παιδεία. Θα πρότεινα στην τρίτη Λυκείου να διδάσκεται ένα μάθημα που θα αναφέρεται στην ιστορία και τον πολιτισμό των άλλων λαών. Έτσι, οι μαθητές θα έρθουν σε επαφή με τους άλλους λαούς, θα γνωρίσουν τα επιτεύγματά τους και θα συνειδητοποιήσουν πως όλοι οι λαοί έχουν βάλει το «λιθαράκι» τους στο τεράστιο αυτό οικοδόμημα που λέγεται παγκόσμιος πολιτισμός.

Καταλυτικό ρόλο, επίσης, καλείται να παίξει ο δάσκαλος, ο πεπειραμένος αυτός άνθρωπος που θα πρέπει να προσπαθεί να απαλλάξει τους μαθητές από ρατσιστικές αντιλήψεις και στερεότυπα. Έχει τη δύναμη να επιδρά θετικά στους μαθητές, προετοιμάζοντας τους, κατά έναν τρόπο, ελεύθερους και ώριμους πολίτες.

Είναι φανερό ότι το φαινόμενο αυτό έχει ριζώσει βαθιά στην κοινωνία. Συνεπώς, η

αντιμετώπισή του επιβάλλει τη συνεργασία πολλών τομέων. Μάχη καλούνται να δώσουν και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, αφού όλοι γνωρίζουμε τη δύναμη που διαθέτουν να επηρεάζουν και να διαμορφώνουν συνείδηση. Προτείνω, λοιπόν, από εδώ και στο εξής, να προβάλλονται εκπομπές με αντιρατσιστικό περιεχόμενο που θα κάνουν επίκληση στις αξίες του σεβασμού και της κοινωνικής αλληλεγγύης, αξίες που, δυστυχώς, ο σύγχρονος άνθρωπος αγνοεί. Επιπλέον, απαιτείται καλύτερος και αυστηρότερος έλεγχος αυτών που γράφονται και ακούγονται στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, ώστε να εξασφαλιστεί πως δεν αναπαράγονται ρατσιστικές ίδιες και αντιλήψεις.

Η πολιτεία πρέπει να αναλάβει ενεργό ρόλο στον αγώνα. Προτείνω, λοιπόν, σαφή και ρητή νομοθεσία που θα καθορίζει το πλαίσιο, με τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις, στο οποίο θα κινούνται οι μειονότητες. τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις τους. Έτσι, θα γνωρίζουμε όλοι πού σταματάνε οι ελευθερίες μας. Εφόσον οι πολίτες αυτοί εργάζονται - δεν το γνωρίζω, αν φορολογούνται - επόμενο είναι η νομοθεσία που θα θεσπιστεί, να τους εξασφαλίζει και ίσες ευκαιρίες στην εργασία. Δεν μπορώ να αρνηθώ πως ο αγώνας είναι πολύ δύσκολος και η αντιμετώπιση του προβλήματος επιβάλλει εντατική, οργανωμένη, συνειδητή και συλλογική προσπάθεια. Εξάλλου, οι αλλαγές θέλουν δεκαετίες για να συμβούν, κάτι, όμως, που δεν πρέπει να μας αποθαρρύνει. Πιστέψτε και εσείς οι μεγάλοι στο όνειρο και ας πορευθούμε μαζί στον αγώνα. Αξίζει.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Όσον αφορά στο θέμα του ρατσισμού, νομίζω ότι πολύ το τονίζουμε. Πιστεύω ότι πολύ εύκολα ενσωματώσαμε ανθρώπους από άλλες χώρες και συνυπάρχουμε αρμονικά. Εγώ που ζω και στην περιφέρεια, σας πληροφορώ ότι το θέμα του ρατσισμού δεν το έχω αισθανθεί. Περισσότερο το ακούω στην Αθήνα, σε ομιλίες για το ρατσισμό, παρά στην περιφέρεια, όπου μετανάστες εργάζονται στις δουλειές μας. Συνεπώς, πολύ έκταση δίνουμε στο θέμα αυτό.

Δεύτερον, δεν μπορούμε νομοθετικά να ορίσουμε τα δικαιώματα των μειονοτήτων. Ή είναι εδώ ή δεν είναι. Από τη στιγμή που είναι νόμιμοι πολίτες, υπάρχουν νόμοι, διαδικασίες και έγγραφα που πρέπει να έχουν και έχουν τα ίδια δικαιώματα, όταν γίνουν Έλληνες πολίτες, όπως το δικαίωμα του εκλέγειν και εκλέγεσθαι. Το ζήτημα είναι η αποδοχή της διαφορετικότητας. Αυτό είναι το κυρίαρχο.

Όσον αφορά στον παγκόσμιο πολιτισμό. Τι σημαίνει παγκόσμιος πολιτισμός; Υπάρχει ο

ελληνικός πολιτισμός, ο βυζαντινός, ο γαλλικός. Άλλο παγκόσμια αντίληψη για το θέμα του ρατσισμού, που συμφωνώ, και άλλο παγκόσμια συνύπαρξη. Σαφώς, μπορούμε να διεκδικήσουμε την παγκόσμια ειρήνη.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΝΟΜΗΣ (Α΄ Αθηνών): Κύριε Πρόεδρε, αναφέρομαι στο γεγονός ότι πολλοί λαοί έχουν πολιτισμό και δεν πρέπει να τους υποτιμούμε. Διαφωνώ με αυτό που λέτε ότι δεν είμαστε ρατσιστές. Αφού δεν είμαστε ρατσιστές, γιατί κάθε χρόνο στις μαθητικές παρελάσεις γίνεται όλος αυτός ο θόρυβος για τη σημαία και γιατί ακόμα δεν έχει δοθεί λύση; Θα πρέπει να υπάρξει κάποιος νόμος που θα καθορίζει ρητά, εάν τη σημαία θα πρέπει να τη φέρει ο αριστούχος ή ο Έλληνας αριστούχος.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Θα σας πω την άποψή μου. Όπως ξέρετε, η πολιτεία επιτρέπει στους αλλοδαπούς μαθητές να φέρουν τη σημαία και είναι ελάχιστες οι αντιδράσεις στο σύνολο του ελληνικού πληθυσμού. Συνεπώς, όσοι αντιδρούν δεν είναι η πλειοψηφία, αλλά η εξαίρεση, αν και έχω άλλη αντίληψη, την οποία θα καταθέσω. Η Δημοκρατία τα αντέχει όλα. Άλλο η διάκριση στον αριστεύσαντα και άλλο στο σύμβολο. Είμαι υπέρ της διάκρισης του αριστεύσαντα από όποια χώρα κι αν προέρχεται, όποιας φυλής και αν είναι. Όταν, όμως, ρώτησα ένα παιδί που κράταγε τη σημαία, εάν σε έναν πόλεμο μεταξύ της δικής του χώρας και της Ελλάδας, υποστηρίξει την Ελλάδα, τότε μου απάντησε ότι θα είναι με τη χώρα του. Τότε του απάντησα ότι: «Δεν την δικαιούσαι». Αυτή είναι η γνώμη μου. Άλλο η άμιλλα και η διάκριση και άλλο το σύμβολο που για μένα έχει μια ιδιαίτερη διάσταση, την οποία σας είπα.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Γιέλενα Βουγιάνοβιτς.

ΓΙΕΛΕΝΑ ΒΟΥΓΙΑΝΟΒΙΤΣ (Νομός Πιερίας): Κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα να προσθέσω κάτι στο θέμα αυτό. Είμαι μετανάστρια από τη Σερβία και θα ήθελα να πω ότι πιστεύω ότι υπάρχει κάποιος ρατσισμός. Ζω πολλά χρόνια εδώ και γνωρίζω ότι υπάρχουν προκαταλήψεις, αλλά όχι μεγάλος ρατσισμός.

Οι άνθρωποι είναι περισσότερο απόμακροι, στην αρχή, γιατί έχουν ακουστεί πάρα πολλά, ειδικά από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, που προβάλλουν συνεχώς τους αλλοδαπούς ως εγκληματίες. Αυτό μεταδίδεται στην οικογένεια και προκύπτουν αυτές οι αντιλήψεις, μέχρι να γνωρίσουν κάποιον.

Σχετικά με αυτό που είπατε για τη σημαία, έχετε δίκιο. Όσα χρόνια και να ζω εδώ, ακόμα

και να νιώθω την Ελλάδα σαν πατρίδα μου, θα υποστηρίζω πάντα τη Σερβία.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Χαίρομαι που το επιβεβαιώνεται. Τα συγχαρητήριά μου.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Ελένη Γεωργιάδη, από την Α΄ Αθηνών.

ΕΛΕΝΗ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ (Α΄ Αθηνών): Θα ήθελα να κάνω άλλη μία παρατήρηση. Μπορούμε να πούμε ότι είναι σωστό αυτό για τη σημαία. Όμως, υπάρχουν οργανώσεις, όπως η Χρυσή Αυγή, που, κάνοντας εκδηλώσεις κατά των μεταναστών, εκδηλώνουν ρατσιστική συμπεριφορά. Η χώρα μας κάθε χρόνο «ρεζιλεύεται» από τέτοιου είδους εκδηλώσεις.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Αναφέρατε ένα παράδειγμα μίας ελαχιστοτάτης περιθωριακής μειοψηφίας. Παντού υπάρχουν, σε όλα τα κράτη, δεν εκφράζουν, όμως, το σύνολο της κοινωνίας. Αυτή η μειοψηφία δεν μπορεί όχι μόνο να καθορίζει, αλλά ούτε και να εκφράζει την αντίληψη και τον πολιτισμό μας.

Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής, Ευάγγελος Γιαννολόπουλος.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΓΙΑΝΝΟΛΟΠΟΥΛΟΣ (Επικρατείας): Και στην Ιταλία υπάρχουν αυτά τα φαινόμενα, όχι μόνο εδώ. Συμφωνώ μαζί σας, κύριε Πρόεδρε.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Γρίβα Άννα από τη Β΄ Θεσσαλονίκη.

ΓΡΙΒΑ ANNA (Β΄ Θεσσαλονίκης): Θα ήθελα να θέσω μία ερώτηση, σχετικά με το θέμα της σημαίας. Γιατί εγώ, που, ίσως, βγάλω ίδιο βαθμό με έναν αλλοδαπό, αναγκάζομαι να μοιραστώ τη σημαία μου με αυτόν; Θέλω απάντηση από τον συνάδελφο Βουλευτή, που υποστηρίζει την άρση της σημαία από αλλοδαπούς.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής, Δημήτριος Κονόμης, από την Α΄ Αθηνών.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΝΟΜΗΣ (Α΄ Αθηνών): Να ξεκαθαρίσω. Αναφέρθηκα στο θέμα της σημαίας, ως παράδειγμα, για να δείξω ότι είμαστε λίγο ρατσιστές. Ενστερνίζομαι, όμως, την άποψή σου, ότι πρέπει τη σημαία να τη σηκώνει αυτός που νιώθει Έλληνας. Έχω την απορία, εάν αυτό ο νόμος το ξεκαθαρίζει.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ο νόμος αναφέρει ότι τη σηκώνει «ο πρώτος μαθητής». Δεν το ξεκαθαρίζει.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΝΟΜΗΣ (Α΄ Αθηνών): Άρα, χρειάζεται τροποποίηση του νόμου.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Δήμητρα Κουράση, από τη Β΄ Αθηνών.

ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΟΥΡΑΣΗ (Β΄ Αθηνών): Είμαστε ρατσιστές, μέχρι ένα σημείο - μιλάμε πάντα για το θέμα της σημαίας – γιατί πίσω μας υπάρχει μία ιστορία πολλών ετών και οι Έλληνες παίρνουν το θέμα αυτό πολύ πατριωτικά. Προσωπικά, πιστεύω ότι οι Έλληνες πρέπει να σηκώνουν τη σημαία, γιατί ο Έλληνας νιώθει την Ελλάδα πατρίδα του. Ακόμα και εδώ να έχει γεννηθεί ένας αλλοδαπός, δεν νιώθει το ίδιο.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Όλγα Γαϊτάνη, από τα Γρεβενά.

ΟΛΓΑ ΓΑΪΤΑΝΗ (Νομός Γρεβενών): Εγώ, εν μέρει, συμφωνώ ότι, αν, πραγματικά, ο αλλοδαπός μαθητής συγκεντρώσει τη βαθμολογία, αλλά δεν νιώθει την Ελλάδα σαν πατρίδα, και ο ίδιος δεν θα αποδεχθεί να σηκώσει τη σημαία. Υπάρχουν παιδιά, που είτε ήρθαν σε μικρή ηλικία, είτε γεννήθηκαν εδώ, βαφτίστηκαν χριστιανοί ορθόδοξοι – στην πόλη μου υπάρχουν πολλά τέτοια παραδείγματα Αλβανών – και που, πραγματικά, παλεύουν με μηδαμινά μέσα, μαθαίνουν τα ελληνικά και προοδεύουν και διαβάζουν και καταφέρνουν να ξεπερνάνε τους Έλληνες. Οπότε, θεωρώ ότι, αν αυτοί νιώθουν υπερήφανοι και θέλουν να σηκώσουν τη σημαία, αξίζει να τη σηκώσουν τη σημαία.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής, Θανάσης Αντωνίου, από την Καρδίτσα.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ (Νομός Καρδίτσας): Συμφωνώ με τη συνάδελφο και προσθέτω ότι, αντί να σκεφτόμαστε, αν πρέπει ή όχι οι γόνιμοι οικονομικών μεταναστών να σηκώνουν τη σημαία, θα έπρεπε να προβληματιστούμε σχετικά με το πώς θα τους κάνουμε να αισθάνονται Έλληνες. Αυτή τη στιγμή νομίζω ότι τους κάνουμε να νιώθουν ξένοι και τους απομακρύνουμε.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Είναι άλλο μεγάλο ζήτημα η ένταξη, που, βεβαίως, χρειάζεται πολιτική, και άλλο αυτό που συζητάμε. Δεν γίνονται οι εντάξεις, δίνοντας τη σημαία. Έχεις πολλά άλλα να δώσεις πριν, ώστε, όπως είπε η Όλγα, να αισθάνεται και αυτός Έλληνας. Αν, λοιπόν, αυτός αισθάνεται Έλληνας και το έχει αποδείξει, όπως γίνεται σε όλα τα κράτη του κόσμου, γιατί να μην τη σηκώσει;

ΘΑΝΑΣΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ (Νομός Καρδίτσας): Αυτό που θέλω να τονίσω είναι ότι, ίσως, πρέπει και εμείς να τους δίνουμε ένα κίνητρο, για να το κάνουν αυτό.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Δεν ξεκινάς από το σύμβολο. Του έχεις δώσει και τον έχεις τιμήσει σε πολλά άλλα πρην.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Αναστασία Θανασούλα, από την Ηλεία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΘΑΝΑΣΟΥΛΑ (Νομός Ηλείας): Πιστεύω, επειδή ο πατέρας του πατέρα μου ήταν από το 1921 μέχρι το 1959, στην Αμερική, μετανάστης και έζησε το ρατσισμό, ότι οι Έλληνες, έχοντας ζήσει αυτόν το ρατσισμό, δεν είναι ρατσιστές. Τους καταλαβαίνουμε αυτούς τους ανθρώπους και τους νιώθουμε. Καταλαβαίνουμε τι πάει να πει ξενιτιά και ρατσισμός.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής, Γιώργος Ζωγόπουλος - Παπαλιάκος, από τη Φθιώτιδα.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΖΩΓΟΠΟΥΛΟΣ – ΠΑΠΑΛΙΑΚΟΣ (Νομός Φθιώτιδας): Όσον αφορά στο ρατσισμό στην Ελλάδα, νομίζω ότι είναι σε πολύ χαμηλά επίπεδα και θα πρέπει να είμαστε υπερήφανοι γι' αυτό. Σχετικά με το θέμα της σημαίας, νομίζω ότι έχει γίνει ένα θέμα «καραμέλα» για εμάς τους μαθητές, όταν αναφερόμαστε στο θέμα του ρατσισμού. Πιστεύω ότι είναι πολύ λίγοι αυτοί – αναφέρομαι στους Έλληνες – που, σηκώνοντας τη σημαία στις παρελάσεις, νιώθουν, πραγματικά, έμπνευση και υπρηφάνεια. Νομίζω ότι η σημαία έχει γίνει ένα σημείο της καθημερινότητας και ευκαιρία για διαμάχη, παρά ένα κρίσιμο σημείο από το οποίο εξαρτώνται πολλά.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ας τελειώσουμε το θέμα εδώ. Αυτή είναι μία μεγάλη συζήτηση, η οποία πονάει. Θα σας έλεγα, όσοι τη σηκώνετε, να αισθάνεστε περήφανοι και να την τιμάτε, γιατί είναι το σύμβολο, για το οποίο σκοτώθηκαν οι πρόγονοί μας, δίνοντας αγώνες, μαχόμενοι για την ελευθερία και τη δημοκρατία, ώστε εμείς, εδώ, σήμερα, να μιλάμε ελεύθερα.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Άννα Γρίβα, από τη Β' Θεσσαλονίκης.

ΑΝΝΑ ΓΡΙΒΑ (Β' Θεσσαλονίκης): Θα κάνω μία μικρή παρένθεση, σχετικά με τη σημαία. Το θέμα της σημαίας είναι θέμα εθνικισμού και όχι ρατσισμού.

Θα μιλήσω σχετικά με τη βία στην οικογένεια, με έμφαση στη βία κατά των παιδιών, που, αν και δεν είναι πολλές φορές θύματα της βίας αυτής, επηρεάζονται πιο πολύ, ίσως, από τις μητέρες. Θα αναφερθώ και σε κάποιες ιδέες, σχετικά με τα προβλήματα, που παρουσιάζονται στη θεσμοθέτηση προληπτικών μέτρων, για την αντιμετώπιση της ενδοοικογενειακής βίας. Αρχικά, θεωρώ ότι είναι πρόκληση να σχεδιάσει κανείς αυτά τα προγράμματα, τα οποία πρέπει

να είναι ελκυστικά και χρήσιμα, ώστε οι οικογένειες να θεωρούν ότι τα προγράμματα αυτά είναι στη διάθεσή τους. Τα συστήματα υπηρεσιών έχουν την τάση να είναι μονοδιάστατα, εστιάζοντας σε κάποια συγκεκριμένα προβλήματα, με πολύ τυποποιημένο τρόπο.

Έτσι οι οργανισμοί θα πρέπει να αλλάξουν τις αντιλήψεις τους για τη λειτουργία και το ρόλο τους στην πρόληψη της κακοποίησης. Θα πρέπει να στελεχωθούν με επαγγελματίες, οι οποίοι να είναι ειδικά εκπαιδευμένοι, για να δουλεύουν με οικογένειες που έχουν αυτά τα προβλήματα. Εννοείται ότι η επιτυχία των προγραμμάτων αυτών προϋποθέτει συνεργασία και συντονισμό όλων των φορέων που χειρίζονται αυτές τις καταστάσεις. Αν και οι προσπάθειες έχουν ξεκινήσει σχετικά πρόσφατα, αυξάνονται. Αν και τα εμπόδια είναι πάρα πολλά, θεωρώ ότι με πολύ δουλειά μπορούν να υπερνικηθούν. Προσδοκία όλων είναι, άτομα και ομάδες σε τοπικό, εθνικό, αλλά και διεθνές επίπεδο να μπορούν να στηρίζουν και να υποστηρίζουν αυτά τα προγράμματα. Θεωρώ ότι πρόκειται για μια πολιτική υπόθεση, γενικά η κακοποίηση στην οικογένεια και συγκεκριμένα στα παιδιά. Τα παιδιά δεν ψηφίζουν, ώστε να διεκδικήσουν μια καλύτερη ποιότητα ζωής, ενώ οι γονείς τους έχουν παραμείνει παιδιά και δεν μπορούν πλέον να διεκδικήσουν το συμφέρον των παιδιών τους. Θεωρώ ότι το κράτος πρέπει να υποκαταστήσει και τους δύο.

Κλείνοντας, θα ήθελα να αναφέρω δύο παραδείγματα, τα οποία αποτέλεσαν την αφορμή για να ασχοληθώ με το συγκεκριμένο θέμα. Στην Αμερική, ένας πατέρας βίαζε την κόρη του μεταδίδοντας την «ξεχωριστή» για αυτόν στιγμή, στο internet. Θα μου πείτε, εντάξει Αμερικάνος είναι, τι θα έκανε; Υπάρχουν χειρότερα από αυτά. Η κόρη του, όμως, ήταν τριών ετών και τώρα, ό,τι απέμεινε, βρίσκεται σε ένα νοσοκομείο στο Λος Άντζελες σε πολύ άσχημη κατάσταση. Θα σας δώσω ένα ακόμα παράδειγμα, το οποίο έγινε στην πόλη μου, που είναι η Θεσσαλονίκη. Ένα παιδάκι δύο χρονών πέθανε σε νοσοκομείο της πόλης μου από την πολλή αγάπη που ένωθε η μητέρα του για αυτό, σβήνοντας τσιγάρα πάνω στο κορμί του και χτυπώντας το στο κορμί του με αποτέλεσμα να παραμορφωθεί. Αυτά τα παραδείγματα πιστεύω ότι είναι πολύ συγκεκριμένα και δείχνουν με πολύ απλά λόγια όλη την ουσία του φαινομένου αυτού.

Πριν σας ευχαριστήσω, που με ακούσατε, θα ήθελα να εκφράσω τη λύπη μου για την χθεσινή απουσία της Υπουργού Παιδείας, της κυρίας Γιαννάκου, η οποία δεν κατάφερε να παραβρεθεί στην υποδοχή των Εφήβων Βουλευτών από τη Βουλή.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Σε ό,τι αφορά την κυρία Γιαννάκου, θα πρέπει να σας πω ότι είστε άδικη. Η κυρία Γιαννάκου έχει ανειλημμένες υποχρεώσεις στο Υπουργείο και δεν ήταν δυνατό να παραβρεθεί. Το ίδιο θα μπορούσατε να πείτε για όλους τους Υπουργούς.

ANNA ΓΡΙΒΑ (Νομός Θεσσαλονίκης): Εμείς οι έφηβοι σχετιζόμαστε με τον τομέα της κυρίας Γιαννάκου. Δεν είπα να έρθει από τις 9΄ μέχρι τις 11.30΄. Θα μπορούσε να έρθει πέντε λεπτά, να μας πει δύο λόγια. Τούτο, διότι εγώ προσωπικά ήρθα έστω να ακούσω δύο πράγματα που θα πει και τα οποία θα μπορούσαν να με ενδιαφέρουν. Το θεώρησα λίγο άσχημο, το ότι δεν μπόρεσε να έρθει. Δεν ξέρω τους λόγους. Ίσως, να είμαι όντως άδική. Απλά, εμένα μου φάνηκε λίγο λάθος αυτό.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Σύμφωνα με το Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα «Βουλή των Εφήβων», οι συνεδριάσεις της «Βουλής των Εφήβων» γίνονται χωρίς την παρουσία Υπουργών. Όλοι, όμως, οι Υπουργοί και όλοι οι Βουλευτές, οι φορείς, η Εκκλησία κ.λπ. ενημερώνονται από τα πρακτικά, τα οποία τηρούνται με λεπτομέρεια και τους μοιράζονται.

Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Γεώργιος Ζωγόπουλος – Παπαλιάκος, από το Νομό Φθιώτιδας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΩΓΟΠΟΥΛΟΣ – ΠΑΠΑΛΙΑΚΟΣ (Νομός Φθιώτιδας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ακούσαμε πολλά σημαντικά και φλέγοντα θέματα της επικαιρότητας. Εγώ, όμως, θα ήθελα να θίξω ένα άλλο θέμα, το οποίο νομίζω ότι αφορά πολύ τον τόπο που ζω, την πόλη της Αταλάντης. Το θέμα των τροχαίων ατυχημάτων. Ακούσαμε για το θέμα αυτό, αλλά θα ήθελα να μιλήσω για μια μικρή πτυχή του, η οποία αφορά τους ανήλικους οδηγούς, οι οποίοι είναι εν μέρει και η αιτία του συνόλου των ατυχημάτων. Δυστυχώς, κάθε χρόνο, παρατηρούνται πολλά ατυχήματα. Στατιστικά, τουλάχιστον, ένας ανήλικος ή στο όριο της ενηλικίωσης τους, κάθε χρόνο χάνει τη ζωή του εξαιτίας κάιου δυστυχήματος. Δεν συμβαίνει μόνο, αυτό, αλλά και σε χαμηλότερη κλίμακα ανήλικοι οδηγοί συχνά προκαλούν δυσκολίες στην κυκλοφορία, εκνευρισμό και ατυχήματα, ευτυχώς χωρίς θύματα. Αυτό είναι στα αλήθεια ένα ανησυχητικό φαινόμενο, πάνω στο οποίο να σκύψουμε και να το εξετάσουμε.

Πρώτα από όλα, τα γεγονότα μιλάνε από μόνα τους. Στην περιοχή μου οι περισσότεροι

νέοι κάτω των 18 ετών, φυσικά, ξέρουν να οδηγούν τουλάχιστον ένα δίκτροχο ή τετράτροχο όχημα. Παραδέχονται ανοιχτά πως οδηγούν οχήματα και μάλιστα με τη συγκατάθεση των γονιών τους, τουλάχιστον σπάνια, αν όχι σε τακτική βάση. Αναμενόμενο είναι οι νέοι οδηγοί, χωρίς να έχουν λάβει την απαραίτητη εκπαίδευση από τα κατάλληλα άτομα, να οδηγούν απρόσεχτα, ανεύθυνα, μη ξέροντας ή αγνοώντας τα σήματα της τροχαίας, χειριζόμενοι οχήματα που δεν προορίζονται ακόμα για δική τους χρήση.

Ακόμα πιο λυπηρό είναι να βλέπουμε τις Αρχές και ειδικότερα την Αστυνομία να ολιγωρεί, ασκώντας ελλείψεις ελέγχους στους οδηγούς και σπάνια να διώκει γνωστούς παραβάτες του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας. Πιστεύω ότι οι αιτίες μπορεί να είναι πολλές, αλλά ορισμένες είναι καίριες. Γενικότερα, στο επαρχιακό περιβάλλον τα όρια και οι φραγμοί είναι κάπως χαλαροί. Μέσα στο συγγενικό και φιλικό περιβάλλον επιτρέπονται περισσότερα πράγματα, εκεί που στο αστικό περιβάλλον, θα ήταν απαγορευμένα, λόγω της άγνοιας μεταξύ των προσώπων. Οι συγγενικές σχέσεις μεταξύ Αστυνομίας και πολιτών δυσχεραίνουν το έργο των Αρχών, μη αφήνοντας αυτές να κάνουν σωστά τη δουλειά τους. Η φαινομενική, επίσης, ασφάλεια του χώρου, δηλαδή, οι μη πολυσύχναστοι δρόμοι, είναι μερικές ακόμα προφάσεις, οι οποίες αφήνουν τους νέους να παρανομούν με την άδεια του συνόλου της κοινωνίας.

Πιστεύω ότι, τελευταία, το φαινόμενο αυτό έχει αυξηθεί εξαιτίας της συμβολής της τηλεόρασης και των ηλεκτρονικών παιχνιδιών, τα οποία δίνουν ερεθίσματα στους νέους να ασκούν επικίνδυνες οδικές συμπεριφορές.

Στο εικονικό περιβάλλον, το οποίο θεωρείται ασφαλές, ευνοείται η εξώθηση του οχήματος στα όρια, αλλά δυστυχώς ο νέος, μη έχοντας πλήρη κρίση, μεταφέρει αυτές τις συμπεριφορές και στο πραγματικό περιβάλλον, προκαλώντας πολλές ζημιές, ατυχήματα και θανάτους. Κάποιες λύσεις πιστεύω ότι θα βοηθήσουν. Πρώτα απ' όλα, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε όλοι την κατάσταση. Αυτό πιστεύω είναι σημαντικό, στο θάνατο ενός νέου 21 ετών, με συγκίνησε το γεγονός ότι στην κηδεία του είχαν παρευρεθεί όλοι οι φίλοι του. Όμως, σοκαρίστηκα όταν οι μισοί από αυτούς είπαν ότι το θάνατο αυτό τον επέλεξε ο αποβιώσας και ήταν αντάξιός του. Φαίνεται, ξεκάθαρα, πως δεν έχουμε συνειδητοποιήσει όλοι μας το πρόβλημα.

Επίσης, πρέπει να γίνει μια υπενθύμιση στις Αρχές για τις αρμοδιότητες και τις υποχρεώσεις τους. Κυριότερο απ' όλα πιστεύω είναι η ευαισθητοποίηση και η ενημέρωση που

δεν πρέπει να ξεκινήσει από τα παιδιά, γιατί αυτά επηρεάζονται από πολλούς τομείς και δεν μπορούν να διαμορφώσουν εύκολα μόνα τους μια σωστή κρίση. Πρέπει πρώτα απ' όλους να ευαισθητοποιηθούν οι γονείς, γιατί αυτοί στα πρώτα κρίσιμα χρόνια της ζωής του διαμορφώνουν τον χαρακτήρα του. Νομίζω, ότι θα πρέπει να δώσουμε ιδιαίτερη σημασία στο θέμα αυτό, επειδή έχει πολλές κοινωνικές και νομικές προεκτάσεις και αφορά κάθε χρόνο πάρα πολλές ανθρώπινες ζωές που χάνονται.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής, Αντώνιος Δουργούνογλου, από το Νομό Αιτωλοακαρνανίας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΔΟΥΡΓΟΥΝΟΓΛΟΥ (Νομός Αιτωλοακαρνανίας): Κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα να παρατηρήσω ότι η χθεσινή απουσία της κυρίας Γιαννάκου δεν ήταν σωστή. Δηλαδή, τόσο πιο σημαντικές ήταν οι ανειλημμένες υποχρεώσεις της από το να έρθει και να συζητήσει μαζί μας; Δεν πρέπει να υπάρξει ένας διάλογος μεταξύ των μαθητών και της Υπουργού Παιδείας; Δηλαδή, το εκπαιδευτικό σύστημα δε διαμορφώνεται με δημοκρατικές διαδικασίες;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Αγαπητέ Έφηβε Βουλευτή, κατ' αρχάς θα ήθελα να τονίσω ότι είμαστε Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων και όχι Μορφωτικών. Η κυρία Υπουργός δεν δικαιούται να παρευρεθεί και θα μπορούσα να μην της το επιτρέψω. Εάν θα έπρεπε να ακούσει όλους τους μαθητές, θα έπρεπε να παρευρεθεί σε όλες τις Επιτροπές. Η κυρία Υπουργός, θα χρειαζόταν δύο ημέρες για να κάνει μαζί σας διάλογο και ο διάλογος αυτός, όπως σας προείπα, δεν είναι θεσμοθετημένος. Είστε οι Έφηβοι Βουλευτές και αυτός ο θεσμός είναι τελείως διαφορετικός. Θα ήθελα να σας προτείνω ότι, όσες προτάσεις έχετε να κάνετε, πρέπει να τις αναφέρετε, να καταγραφούν και να δοθούν τα πρακτικά στην κυρία Υπουργό.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΔΟΥΡΓΟΥΝΟΓΛΟΥ (Νομός Αιτωλοακαρνανίας): Κύριε Πρόεδρε, με αφορμή την ομιλία μιας συναδέλφου θίχτηκε το θέμα σχετικά με το κατά πόσο υπάρχει αξιοκρατία. Ειπώθηκε ότι για να καταλάβει κάποιος μια θέση, χρειάζεται να γνωρίζει ξένες γλώσσες και πληροφορική. Θα ήθελα να μου πείτε τα μέσα και τις δυνατότητες που προσφέρει το κράτος, για να μάθει ένα παιδί ξένες γλώσσες, πληροφορική κ.λπ..

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Νομίζω ότι αγγλικά κάνουν όλα τα σχολεία και ολοκληρώνεται το πρόγραμμα της πληροφορικής σιγά – σιγά, για τα υπόλοιπα σχολεία.

Θα ήθελα να σας παρακαλέσω να ολοκληρώσετε την τοποθέτησή σας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΔΟΥΡΓΟΥΝΟΓΛΟΥ (Νομός Αιτωλοακαρνανίας): Κατάγομαι από το μεγαλύτερο Νομός της Ελλάδος που είναι η Αιτωλοακαρνανία και είμαι μαθητής του 4^{ου} Ενιαίου Λυκείου Αγρινίου. Αγαπώ ιδιαίτερα τον τόπο μου, αλλά, επειδή θεωρώ ότι είναι ξεχασμένος, θέλω να ακουστούν με τη δική μου φωνή πολλά από τα προβλήματα με τα οποία ερχόμαστε αντιμέτωποι. Για πολλά χρόνια, στο Νομό μας, οι κάτοικοι καλλιεργούσαν τον καπνό ή εργάζονταν σε εργοστάσια σχετικά με αυτό το προϊόν. Η απασχόληση αυτή τους εξασφάλιζε ικανοποιητικά κέρδη για να ζήσουν και σε πολλούς κατοχύρωνε μια αξιοπρεπή σύνταξη για τα γεράματά τους. Με την κατάργηση της καλλιέργειας αυτής και τη μη αντικατάστασή της από άλλες, μεγάλες εκτάσεις έμειναν ακαλλιέργητες. Τα χωριά ερήμωσαν και η ανεργία έφτασε στο κατακόρυφο. Επίσης, τα φαινόμενα της κοινωνικής παθογένειας, όπως η βία, η εγκληματικότητα και τα ναρκωτικά οξύνθηκαν. Όλα αυτά τα προβλήματα ανάγκασαν πολλά άτομα να δανείζονται για να επιβιώσουν, ώστε να καλύπτουν τις βασικές τους ανάγκες. Το αποτέλεσμα είναι να αντιμετωπίζουν ψυχολογικά προβλήματα, να αισθάνονται συμπλέγματα κατωτερότητας και να έχουν μπροστά τους ένα αβέβαιο μέλλον.

Το Αγρίνιο, από το οποίο κατάγομαι, ανήκει στις μεγαλύτερες πόλεις της Ελλάδας και δικαιούται μεγαλύτερο νοσοκομείο, ασφαλέστερα οικοδομικά συγκροτήματα για τη στέγαση σχολικών κτιρίων. Επίσης, Πανεπιστήμιο που θα εξασφαλίζει τις προϋποθέσεις για την ανάπτυξη μιας ολοκληρωμένης παιδείας, ικανής να ανταποκριθεί στις σύγχρονες απαιτήσεις της γνώσης. Δυστυχώς, η σημερινή Κυβέρνηση δεν έχει προχωρήσει στην υλοποίηση των προεκλογικών δεσμεύσεων της για την ίδρυση Πανεπιστημίου. Επιπρόσθετα, ο τόπος μας στερείται προβολής και διαφήμισης. Διαθέτει εκπληκτικές φυσικές ομορφιές και αποτελεί πλούσια πηγή πολιτιστικής παράδοσης. Σε τοπικό επίπεδο γίνονται σημαντικές ενέργειες και επιδιώξεις, αλλά δεν αρκούν. Πρέπει η Πολιτεία να σκύψει με περισσότερο ενδιαφέρον στη Δυτική Ελλάδα. Θα πρέπει να δοθεί ώθηση στην Περιφέρεια, ώστε να αναπτυχθεί οικονομικά, κοινωνικά και πολιτιστικά. Η εκτροπή του Αχελώου μας θλίβει και δεν επιθυμούμε να αποφασίζουν οι άλλοι για εμάς και πριν από εμάς.

Διεκδικούμε να έχουμε ουσιαστικό ρόλο και να υπολογίζεται η γνώμη μας στις αποφάσεις και πρωτοβουλίες της κυβέρνησης για τον τόπο μας. Απευθύνομαι ιδιαίτερα στους βουλευτές του νομού μας που μας εκπροσωπούν και τους καλώ να δώσουν αγωνιστικό

παρόν και να διεκδικήσουν, ότι μας ανήκει και ό,τι μας χρειάζεται.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ευχαριστούμε τον κ. Δουργούνογλου, ο οποίος έθεσε καθαρά τοπικά ζητήματα. Προσωπικά τα έχω ακούσει από τους βουλευτές εδώ και πολλά χρόνια. Δυστυχώς, μέχρι σήμερα, παρόλο που πέρασαν τρεισήμισι Κοινοτικά Πλαίσια Στήριξης, η περιφέρεια της Ελλάδας έμεινε με τις μεγαλύτερες ανισότητες και τις έξι φτωχότερες περιφέρειες της Ευρώπης. Μπορεί να υπήρξε ανάπτυξη στην Αθήνα με τους Ολυμπιακούς Αγώνες, λόγω των διάφορων ολυμπιακών έργων, αλλά η περιφέρεια παρέμεινε στάσιμη. Η τελευταία μας ευκαιρία είναι τώρα με το Δ' Κ.Π.Σ., το ύψος του οποίου είναι αρκετά ικανοποιητικό. Ευτυχώς, που ακούμε από τον κ. Πρωθυπουργό να λέει ότι το 80% θα διατεθεί στην περιφέρεια. Βεβαίως, θα πρέπει να υπάρχει και σωστή διαχείριση. Είναι και θέμα νοοτροπίας του πολίτη, όταν θέλει να πάρει επιδοτήσεις, χωρίς να τις αξιοποιήσει και να δημιουργήσει νέες θέσεις εργασίας και ανάπτυξη στον τόπο.

Έτσι χάθηκαν τεράστιες ευκαιρίες, όταν ήρθαν πάρα πολλά χρήματα από την Ε.Ε.. Έχουν καταλάβει οι πολιτικοί μας ότι δεν έχουμε άλλο περιθώριο για χαμένο χρόνο, καθώς οι άλλες χώρες τρέχουν με ταχύτερους ρυθμούς από τους δικούς μας. Καλούμαστε να τρέξουμε ακόμη περισσότερο για να καλύψουμε τα ήδη υπάρχοντα κενά που έχουμε, για να τους προλάβουμε. Δεν έχουμε φθάσει ακόμη στην πλήρη σύγκλιση μισθών και συντάξεων. Βρισκόμαστε στο 75%. Εμείς ως βουλευτές έχουμε λάβει αυτό το μήνυμα και πρέπει να είμαστε αποτελεσματικότεροι.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Αννα Γρίβα, από τη Θεσσαλονίκη.

ANNA ΓΡΙΒΑ (Β' Θεσσαλονίκης): Επειδή εγώ άνοιξα το θέμα και θεωρώ ότι είμαι υπεύθυνη, θα ήθελα να πω τα εξής. Αναφέρθηκα στην απουσία από την υποδοχή των Εφήβων Βουλευτών και όχι από τις Επιτροπές. Εννοείται ότι είναι αδύνατον να παραβρεθεί σε όλες τις Επιτροπές. Αναφέρθηκα σε αυτό το θέμα, διότι ήταν ο μόνος τρόπος να ακουστώ και όχι να λάβω χειροκρότημα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Αθανάσιος Αντωνίου από την Καρδίτσα.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ (Νομός Καρδίτσας): Εμείς δεν είμαστε μέλη της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων για να αναφερθούμε στην κυρία Γιαννάκου και στο έργο της. Υπάρχει άλλη Επιτροπή να το κάνει αυτό. Θα θέλαμε να είναι σήμερα μαζί μας, έστω ένας

Υφυπουργός, για να μας δείξει ότι ενδιαφέρεται για αυτά που λέμε και να ακούσει κάποιες ιδέες μας.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Σας εξήγησα ότι δεν έχουμε να συζητήσουμε μία πρόταση νόμου εδώ, για να παραβρίσκεται κάποιος Υπουργός. Το διάλογο που κάνω μαζί σας, τον κάνω με την ανοχή σας και εφόσον το θέλετε. Ουσιαστικά δεν προβλέπεται από τον Κανονισμό του Προγράμματος. Με τη δική σας ανοχή είπα, ό,τι είπα. Συνεπώς, δεν είχε νόημα να είναι εδώ σήμερα ο κ. Υπουργός. Δεν θα του έδινα το λόγο. Ποτέ δεν παραβρίσκεται Υπουργός σε αυτές τις συνεδριάσεις της «Βουλής των Εφήβων». Μπορείτε να κάνετε πρόταση να παραβρίσκονται οι Υπουργοί, για την επόμενη περίοδο.

Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Αθανάσιος Αντωνίου.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ (Νομός Καρδίτσας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, και αγαπητοί βουλευτές, θα αναφερθώ στο θέμα του ρατσισμού στη σύγχρονη Ελλάδα.

Οι οικονομικοί μετανάστες στη χώρα μας αποτελούν περίπου το 10% του συνολικού πληθυσμού. Δραστηριοποιούνται, κυρίως, στον πρωτογενή και δευτερογενή τομέα της παραγωγής. Προσφέρουν σημαντικά στην εθνική μας οικονομία. Αυτοί που είναι αρκετά χρόνια στη χώρα μας αρχίζουν και προσαρμόζονται. Όμως αντιμετωπίζουν σημαντικά προβλήματα που έχουν σχέση και με τα δικαιώματά τους και από την αποδοχή τους από την ελληνική κοινωνία. Παράλληλα τα σημαντικά οικονομικά προβλήματα που ταλανίζουν τη χώρα, δίνουν αφορμή σε ακροδεξιές, κυρίως, παρατάξεις να κατηγορήσουν αυτή την κοινωνική ομάδα για το πρόβλημα της ανεργίας και κυρίως της εγκληματικότητας, εκμεταλλευόμενοι συχνά την άγνοια και την περιορισμένη κριτική ικανότητα κάποιων κοινωνικά κατώτερων στρωμάτων. Αυτό το πετυχαίνουν μέσα από λαϊκίστικες πολιτικές και πράξεις. Μία ευρύτερη ξενοφοβία και ορισμένες γενικεύσεις ωθούν πολλούς στο να δείξουν το χειρότερο δυνατό πρόσωπο προς κάθε άτομο που είναι διαφορετικού πολιτιστικού υποβάθρου.

Αναφερόμαστε συχνά με εξιδανικευμένο τρόπο στην αρχαία αθηναϊκή δημοκρατία. Αυτή προσέφερε δικαιώματα μόνο στους άνδρες και στην αρχαία Αθήνα υπήρχε μεγάλος αριθμός δούλων. Τα δικαιώματα των γυναικών ήταν πολύ λίγα. Η δική μας δημοκρατία μπορεί να έχει ένα θεωρητικό επίπεδο ισότητας, όμως, υπάρχουν πολλές μειονότητες (μετανάστες κ.λπ.), που είναι καταπιεσμένες και περιφρονούνται από τις δημόσιες υπηρεσίες. Πόσο πιο πολύ έχουμε προχωρήσει από τη δημοκρατία της αρχαίας Αθήνας; Η στάση που δείχνουμε προς

τους μετανάστες και τις άλλες μειονότητες, κάνουν δύσκολη κάθε προσπάθεια αφομοίωσής τους, με συνέπεια να τους οδηγούμε σε μία αίσθηση απομόνωσης. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι είναι μία ομάδα με πολύ αξιόλογο δυναμικό που, εκτός από την άμεση εργασία που προσφέρει αυτή τη στιγμή, οι απόγονοι τους μπορούν να προσφέρουν πολύ σημαντικό έργο και στην τριτοβάθμια εκπαίδευση αργότερα, αν τους προσφέρουμε αυτές τις δυνατότητες. Πολλές ανεπτυγμένες χώρες έχουν προχωρήσει, διότι στηρίχθηκαν στους μετανάστες τους. Για παράδειγμα οι ΗΠΑ, πιστεύω ότι έχουν υπεραξιοποιήσει, μέχρι ένα σημείο, το δυναμικό των μεταναστών τους.

Θα ήθελα να κάνω κάποιες προτάσεις που θα μπορούσαν να βελτιώσουν κάπως την υπάρχουσα κατάσταση. Θα πρέπει να διευκολύνουμε τον τρόπο απόκτησης της ελληνικής υπηκοότητας για τα παιδιά των μεταναστών, τα οποία μπορεί να διακόψουν τη φοίτησή τους στα ελληνικά σχολεία, επειδή δεν έχουν κατοχυρωμένη την ελληνική υπηκοότητα. Το Κράτος πρέπει να δείχνει σεβασμό και να αναγνωρίζει με πιο σαφή τρόπο τα δικαιώματα των μεταναστών. Να κάνει προσπάθειες να καταργήσει τη γραφειοκρατία, ώστε να νιώσουν οι μετανάστες ότι το Κράτος τους αποδέχεται και τους προσφέρει υπηρεσίες. Μέσα από τα ελληνικά σχολεία, θα πρέπει να αποδυναμωθούν οι όποιες ρατσιστικές τάσεις, μέσα από την ενίσχυση του θεσμού των διαπολιτισμικών σχολείων, μέσα από συζητήσεις στην τάξη για την ορθότητα των αντιρατσιστικών ιδεολογιών, με εκθέσεις ιδεών κ.λπ.. Θα πρέπει να διοργανώνονται προγράμματα επιμόρφωσης των μεταναστών, έτσι ώστε να μπορέσουν να αφομοιώσουν καλύτερα τη γλώσσα και τον πολιτισμό μας. Θα πρέπει να γίνει μία προσπάθεια για αποδοχή της κοινής γνώμης, της ανάγκης ύπαρξης των μεταναστών, γιατί παίζουν σημαντικό ρόλο στην εθνική μας οικονομία.

Τέλος, νομίζω ότι είναι ιδιαίτερα σημαντική η καθιέρωση θρησκευτικών ελευθεριών για τους αλλόθρησκους. Είναι απαράδεκτη η στάση της Πολιτείας σχετικά με την ανέγερση ναών, τεμένων και άλλων λατρευτικών χώρων, που σχετίζονται με άλλες θρησκείες, οι οποίες οδηγούν τους ανθρώπους σε αυτή την αίσθηση της απομόνωσης. Το δικαίωμα στη θρησκευτική ελευθερία δεν είναι κατοχυρωμένο.

Πιστεύω ότι η Ελλάδα είναι μια πολυπολιτισμική χώρα, είτε το έχουμε αντιληφθεί είτε όχι. Είναι στο χέρι μας να αντιμετωπίσουμε κάθε πρόληψη και προκατάληψη και να κάνουμε το αποφασιστικό βήμα για την αφομοίωση των μεταναστών και τη μακροπρόθεσμη πρόοδο

της κοινωνίας, μέσω της περαιτέρω αξιοποίησης του δυναμικού αυτής της ομάδας και της αποφυγής άσκοπων προστριβών και συγκρούσεων. Η αρμονική συνύπαρξη είναι ο μόνος λογικός δρόμος.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής) : Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Έλενα Γεωργιάδη, από την Α΄ Αθηνών.

ΕΛΕΝΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ (Α΄ Αθηνών) : Έγινε θόρυβος, ότι εμείς ήρθαμε ως Έφηβοι Βουλευτές, για να μπορέσουμε να μιλήσουμε με Υπουργούς. Δεν τρέφουμε ψευδαισθήσεις. Ξέρουμε ότι με τις Εκθέσεις δεν θα ακουστούμε. Θέλαμε, όμως, μια ουσιαστική συζήτηση. Έχει γίνει θόρυβος και κυρίως για την κ. Μαριέττα Γιαννάκου, γιατί όσο εμείς σπουδάζουμε, θα είναι στη θέση της και θα επηρεάζει άμεσα το μέλλον μας. Γι' αυτό, θέλουμε προσωπικές ερωτήσεις, ιδιαίτερα για το εκπαιδευτικό σύστημα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής) : Κατά την εκτίμησή μου, επιμένετε χωρίς να έχετε δίκιο.

Από το Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα δεν προβλέπεται η παρουσία Υπουργού. Εξ άλλου, θέσαμε το ζήτημα των ατυχημάτων. Θα έπρεπε να είναι εδώ ο κ. Σουφλιάς και ο κ. Λιάπης. Θέσαμε το ζήτημα της ανεργίας. Θα έπρεπε να είναι εδώ ο κ. Τσιτουρίδης. Αντιλαμβάνομαι την αγωνία σας, αλλά δεν μπορεί να γίνει διάλογος με τους Υπουργούς, γιατί δεν προβλέπεται, επαναλαμβάνω, από το Πρόγραμμα της «Βουλής των Εφήβων», που επιμελείται η Επιτροπή Εκπαιδευτικού Προγράμματος, που αποτελείται από αξιόλογους Καθηγητές Πανεπιστημίου. Δεν πρόκειται για μια ευκαιρία να δούμε τον Υπουργό και να τα πούμε. Είναι πολύ μεγαλύτερη η δυνατότητα που έχετε, να καταθέσετε απόψεις εδώ. Η φιλοσοφία του Προγράμματος «Βουλή των Εφήβων» δεν δημιουργήθηκε στενά ως μια ευκαιρία, να πάμε στη Βουλή και να δούμε έναν Υπουργό.

Χαίρομαι, γιατί διαπιστώνω ότι με την πάροδο του χρόνου έχει ανέβει πολύ το επίπεδο του θεσμού.

Πιστεύω ότι συμβάλλετε ουσιαστικά με τις τοποθετήσεις σας σε πολλά ζητήματα. Αυτά που λέτε δεν πετιούνται. Καταγράφονται και μελετώνται. Εγώ έχω κρατήσει όλα τα πρακτικά και όταν έχω χρόνο τα ξεφυλλίζω. Κατά καιρούς, τα ξεφυλλίζω και όταν έχουμε ανάλογο θέμα στη Βουλή. Στην Επιτροπή αυτή έχω στην αρμοδιότητά μου τα Υπουργεία Εργασίας, Υγείας και Μεταφορών. Κάθε φορά που έχουμε ένα θέμα λέω «ας δω μήπως είπαν κάτι ξεχωριστό τα

παιδιά, για να το συμπεριλάβουμε». Δεν είναι χαμένος χρόνος.

ΕΛΕΝΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ (Α΄ Αθηνών) : Το γνωρίζουμε και το εκτιμάμε αυτό.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής) : Και όσο επεξεργάζεσθε καλύτερα ένα θέμα και έρχεστε προβληματισμένοι με τα ερεθίσματα της κοινωνίας, τόσο πιο πολλές προτάσεις μπορούν να ενσωματώνονται στη νομοθετική εργασία, που κάνουμε στη Βουλή.

Είμαι πολύ ευχαριστημένος και θέλω να σας συγχαρώ. Ήταν μια πολύ ωραία παρουσία και η ανταλλαγή απόψεων ήταν σημαντική. Διατυπώστε πρόταση, από την επόμενη φορά να προσκαλούνται και οι Υπουργοί.

Θα ήθελα να προχωρήσουμε τώρα στην ολοκλήρωση της ψηφοφορίας.

ΕΛΕΝΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ (Α΄ Αθηνών) : Δεν μιλάμε για τις Επιτροπές, αλλά για κοινωνικές εκδηλώσεις. Για μας πλέον έχει γίνει «καραμέλα» από το γυμνάσιο, να ακούμε συνέχεια για ανειλημμένες υποχρεώσεις.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής) : Δεν είναι θέμα ανειλημμένων υποχρεώσεων. Επαναλαμβάνω, δεν προβλέπεται από το Εκπαιδευτικό αυτό Πρόγραμμα να παρευρίσκεται κανένας Υπουργός. Στη δική μας Επιτροπή θα έπρεπε να μου ζητάτε τους αρμόδιους Υπουργούς, που αφορούν στην Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων και όχι την Υπουργό Παιδείας. Είδατε πόσο αυστηρά τηρούμε τον Κανονισμό. Ήρθε η κυρία Πρόεδρος και ζήτησε το λόγο από εμένα, παρόλο που εκείνη με ορίζει.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Μαρία – Αυγουστίνα Δημοπούλου, από τον Νομό Αττικής.

ΜΑΡΙΑ – ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΑ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Αττικής) : Εφόσον θεωρείτε ότι το επίπεδο έχει ανέβει, γιατί το Πρόγραμμα αυτό αντί να βελτιώνεται, φθίνει;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής) : Αυτό δεν μπορώ να το απαντήσω εγώ. Είναι εδώ ο Αντιπρόεδρος της Επιτροπής του Προγράμματος «Βουλή των Εφήβων», ο κ. Μαρκαντώνης. Ορίστε, κ. Μακαντώνη, έχετε το λόγο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΗΣ (Μέλος του Εκπαιδευτικού Προγράμματος «Βουλή των Εφήβων», Καθηγητής Πανεπιστημίου) : Επιθυμία όλων μας είναι να κρατήσει το Πρόγραμμα μια εβδομάδα και περισσότερο. Υπάρχουν, όμως, οικονομικά προβλήματα στο Κράτος, γι' αυτό γίνεται περιορισμός των δαπανών, πράγμα που πλήττει όλους και είναι,

αναγκαίο εκ των πραγμάτων. Αν γνωρίζατε τα στοιχεία της ανάγκης περιορισμού των δαπανών, θα λέγατε «πάλι καλά που ερχόμαστε». Εμείς που συμβάλλουμε σε αυτό, σας δηλώνω ότι δεν αποζημιωνόμαστε.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής) : Αποζημιωνόμαστε, γιατί έχουμε εσάς και είναι μεγάλη μας χαρά να σας βλέπουμε και να σας ακούμε. Μαζί με τους νέους ξανανιώνουμε και εμείς και θυμόμαστε τις ανησυχίες που είχαμε, όταν ήμασταν νέοι. Εγώ ήμουν ιδιαίτερα ανήσυχος και δραστήριος.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΗΣ (Μέλος του Εκπαιδευτικού Προγράμματος «Βουλή των Εφήβων», Καθηγητής Πανεπιστημίου) : Πρέπει να νιώθουμε υπερήφανοι ως Έλληνες, διότι η χώρα αυτή είναι η χώρα του Ξενίου Δία, της λέξεως «φιλοξενία» και της λέξεως «θεμίζενος».

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ολοκληρώθηκε η συζήτηση και εξαντλήθηκε ο κατάλογος των ομιλητών. Προχωρούμε στη διαδικασία των ψηφοφοριών. Θα ψηφίσουμε επί της αρχής τη Σύνθεση Κειμένων, αρμοδιότητας της Επιτροπής μας, που σημαίνει, ότι δεχόμαστε το κείμενο της Σύνθεσης αυτής ως μία βάση για τα επιμέρους θέματα αυτής. Γίνεται, λοιπόν, δεκτή η Σύνθεση Κειμένων, επί της αρχής αρμοδιότητας της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Επομένως, η Σύνθεση Κειμένων αρμοδιότητας της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων έγινε δεκτή, ομόφωνα.

Στη συνέχεια έγινε ψηφοφορία με ανάταση του χεριού για τα επιμέρους θέματα και προτάσεις της Επιτροπής.

Τα θέματα: Δημογραφικό Πρόβλημα, Ρατσισμός, Υγεία – Νοσοκομεία, Κοινωνική Πρόνοια και Ασφάλιση, Βία και Εγκληματικότητα, Ναρκωτικά, Οικογένεια – Διαπροσωπικές Σχέσεις, Κάπνισμα και Αλκοόλ, Άστεγοι, Εργασία – Ανεργία, Επαγγελματικός Προσανατολισμός, Μεταφορές – Τροχαία Ατυχήματα και Σκέψεις – Προβληματισμοί Εφήβων έγιναν ομόφωνα δεκτά.

Τα θέματα: Σωματική και Ψυχική Υγεία, Ευθανασία, Κλωνοποίηση έγιναν δεκτά κατά πλειοψηφία.

Τέλος, η Σύνθεση Κειμένων αρμοδιότητας Κοινωνικών Υποθέσεων έγινε δεκτή, κατ' αρχή, κατά θέμα και προτάσεις και στο σύνολό της κατά πλειοψηφία.

Στη συνέχεια έγινε η διαδικασία της κλήρωσης για τις ομιλίες στην Ολομέλεια.
Κληρώθηκαν η Όλγα Γαϊτάνη (Νομός Γρεβενών) και η Ελένη Γεωργιάδη (Α΄ Αθηνών).

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Εύχομαι καλή συνέχεια.

Να είστε πάντα καλά.

Στη συνέχεια λύθηκε η συνεδρίαση.

**Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ
ΤΜΗΜΑ Α΄**

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΗΛΕΙΑΣ**

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

ΙΑ΄ ΣΥΝΟΔΟΣ 2005 - 2006

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ (Α΄ Τμήμα)

ΠΡΑΚΤΙΚΟ - ΕΚΘΕΣΗ

Της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων (Α΄ Τμήμα) της «Βουλής των Εφήβων» στα θέματα «Δημογραφικό Πρόβλημα, Ρατσισμός, Υγεία – Νοσοκομεία, Κοινωνική Πρόνοια – Ασφάλιση, Βία και Εγκληματικότητα, Ναρκωτικά, Οικογένεια – Διαπροσωπικές Σχέσεις, Σωματική και Ψυχική Υγεία, Κάπνισμα – Αλκοόλ, Άστεγοι, Εργασία – Ανεργία, Επαγγελματικός Προσανατολισμός, Μεταφορές – Τροχαία Ατυχήματα, Σκέψεις – Προβληματισμοί Εφήβων, Ευθανασία, Κλωνοποίηση», που περιλαμβάνονται στη Σύνοψη Κειμένων των μαθητών της Β΄ Τάξης των Λυκείων (Ενιαίων, Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Εσπερινών, Ειδικών, Μουσικών και Γυμνασίων με λυκειακές τάξεις) της Ελλάδας, της Κύπρου και της αντίστοιχης τάξης των Ελληνικών Σχολείων του Εξωτερικού και των μαθητών της τελευταίας τάξης του Α΄ Κύκλου των Τ.Ε.Ε. (Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Απογευματινών, Εσπερινών, Ειδικών) της Ελλάδας, καθώς και των μαθητών της Β΄ Τάξης των Τεχνικών Σχολών της Κύπρου, που συμμετείχαν στο Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα «Βουλή των Εφήβων», ΙΑ΄ Σύνοδος 2005 – 2006

Προς την Ολομέλεια της «Βουλής των Εφήβων»

Η Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων (Α΄ Τμήμα) της «Βουλής των Εφήβων» συνήλθε στις 3 Σεπτεμβρίου 2006, σε συνεδρίαση, υπό την προεδρία του Βουλευτή Ηλείας, κυρίου Παναγιώτη Αδρακτά, με αντικείμενο την εξέταση των θεμάτων που ανήκουν στην αρμοδιότητά της.

Στην Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων της «Βουλής των Εφήβων» συμμετείχαν οι Έφηβοι Βουλευτές: Αντωνίου Αθανάσιος (Νομός Καρδίτσας), Αστρά Εμμανουέλα (Α΄ Αθηνών), Βάιου Ηλιάνα (Νομός Λάρισας), Βαρανάκη Μαρία-Ελένη (Β΄ Αθηνών), Βουγιάνοβιτς Γιέλνα

(Νομός Πιερίας), Γαβριήλ Ευθυμία (Β΄ Πειραιώς), Γαϊτάνη Όλγα (Νομός Γρεβενών), Γεωργιάδη Ελένη (Α΄ Αθηνών), Γεωργιάδου Αντωνία (Νομός Καβάλας), Γεωργίου Ισμήνη (Κύπρος), Γιαννολόπουλος Ευάγγελος (Επικρατείας), Γιαννούση Γαλήνη (Νομός Τρικάλων), Γκρίλλα Πηνελόπη (Β΄ Αθηνών), Γρίβα Άννα (Β΄ Θεσσαλονίκης), Γωνιωτάκης Ιωάννης (Νομός Χανίων), Δημοπούλου Μαρία-Αυγουστίνα (Νομός Αττικής), Διάδου Ιωάννα-Μαρκέλλα (Β΄ Θεσσαλονίκης), Δόνα Αικατερίνη (Νομός Κεφαλληνίας), Δουργούνογλου Αντώνιος (Νομός Αιτωλοακαρνανίας), Ελ Σάμι Μάριονετ (Αιγύπτου), Ζαχαρή Σοφία (Β΄ Αθηνών), Ζαχαρία Θεονίσα (Κύπρος), Ζωγόπουλος-Παπαλιάκος Γιώργος (Νομός Φθιώτιδας), Θανασούλα Αναστασία (Νομός Ηλείας), Θεμέλαρος Αντώνης (Νομός Αττικής), Ιακώβου Χριστάνα (Κύπρος), Ιωαννίδου Βικτώρια (Επικρατείας), Ιωαννίδου Ιωάννα (Νομός Πέλλας), Κάιζερ Έλενα (Κύπρος), Καλαϊτζοπούλου Αικατερίνη (Νομός Κοζάνης), Καμίλη Χριστίνα (Β΄ Αθηνών), Καραθανάση Γιόλεν-Έλεν (Νομός Βοιωτίας), Κάτσικας Αλέξανδρος (Νομός Τρικάλων), Κελλάρης Γιάννης (Νομός Δωδεκανήσου), Κονόμης Δημήτριος (Α΄ Αθηνών), Κουράση Δήμητρα (Β΄ Αθηνών) και Κουτσιούμπας Γεώργιος (Α΄ Αθηνών).

Κατά τη διάρκεια των συνεδριάσεων το λόγο έλαβαν ο Εισηγητής - Έφηβος Βουλευτής Κελλάρης Γιάννης και οι Έφηβοι Βουλευτές: Γαϊτάνη Όλγα, Καραθανάση Γιόλεν – Έλεν, Ιακώβου Χριστάνα, Γεωργιάδη Ελένη, Γαβριήλ Ευθυμία, Θεμέλαρος Αντώνης, Δημοπούλου Μαρία – Αυγουστίνα, Γιαννολόπουλος Ευάγγελος, Γεωργιάδου Αντωνία, Δόνα Αικατερίνη, Γωνιωτάκης Ιωάννης, Ιωαννίδου Ιωάννα, Θανασούλα Αναστασία, Βάιου Ηλιάνα, Κουράση Δήμητρα, Βαρανάκη Μαρία – Ελένη, Αστρά Εμμανουέλα, Ζαχαρία Θεονίσα, Κονόμης Δημήτριος, Γρίβα Άννα, Ζωγόπουλος – Παπαλιάκος Γιώργος, Δουργούνογλου Αντώνιος, Αντωνίου Αθανάσιος και Βουγιάνοβιτς Γιέλενα.

Ο Εισηγητής της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων (Α΄ Τμήμα), Έφηβος Βουλευτής Κελλάρης Γιάννης (Ν. Δωδεκανήσου), είπε τα εξής:

«Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, αγαπητοί συνάδελφοι, θα ήθελα αρχικά να εκφράσω τη χαρά μου, που έχω την ευκαιρία να βρίσκομαι ανάμεσά σας και να συμβάλω στη συζήτηση, που θα κάνουμε για κοινωνικά θέματα, που μας απασχολούν. Πολλά είναι τα προβλήματα που απασχολούν την κοινωνία μας και μας αφορούν όλους. Θα επικεντρωθώ, κυρίως, στο θέμα του ρατσισμού, φαινόμενο το οποίο έχει ενταθεί τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας.

Ο ρατσισμός, είτε είναι φυλετικός είτε κοινωνικός είτε αφορά σε ξένους μετανάστες είτε σε ειδικές κατηγορίες συνανθρώπων μας, βρίσκεται ανάμεσά μας και τείνει να γίνει σοβαρό κοινωνικό πρόβλημα, εάν δεν αλλάξουμε αντιλήψεις, νοοτροπίες και πολιτικές. Η ρίζα του προβλήματος πιστεύω ότι βρίσκεται στην έλλειψη διαπαιδαγώγησης, στην άγνοια, στις λανθασμένες προκαταλήψεις, στην ξενοφοβία, στην έλλειψη ευαισθησίας και στην όχι εύκολη αποδοχή του διαφορετικού. Θα πρέπει να κατανοήσουμε ότι άνθρωποι διαφορετικοί από εμάς, είτε πρόκειται για αλλοεθνείς είτε για αλλόθρησκους είτε για ανθρώπους με ιδιαίτερα προβλήματα και χαρακτηριστικά, δεν είναι κατώτεροι από εμάς. Όλοι οι άνθρωποι, που αποτελούν μια πολιτισμένη και δημοκρατική κοινωνία, είναι ίσοι μεταξύ τους και θα πρέπει να έχουν τα ίδια δικαιώματα και ίσες ευκαιρίες στη μόρφωση, στην εργασία και, γενικά, σε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής.

Είναι απαράδεκτο και ντροπή για μια χώρα, στην οποία έχει γεννηθεί η δημοκρατία, να παρατηρούνται φαινόμενα διακρίσεων, κοινωνικού αποκλεισμού και εθνικιστικών εξάρσεων. Η Ελλάδα, με την ιστορία που την ακολουθεί, θα πρέπει να αποτελεί υπόδειγμα για τις άλλες πολιτισμένες χώρες, όσον αφορά στην καταπολέμηση του ρατσισμού. Ας μην ξεχνάμε ότι, σε δύσκολες εποχές για την Ελλάδα, μεγάλος αριθμός Ελλήνων μετανάστευσε σε άλλες χώρες προς αναζήτηση καλύτερης τύχης, όπως συνέβη τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας από μετανάστες γειτονικών χωρών.

Για να μη λάβει το πρόβλημα μεγαλύτερες διαστάσεις και να μην αποτελέσει μελλοντικά κίνδυνο για την κοινωνική συνοχή, θα πρέπει να δοθεί ιδιαίτερο βάρος στη διαπαιδαγώγηση των νεότερων γενεών, με σκοπό τη δημιουργία μιας νοοτροπίας με χαρακτηριστικά την ανεκτικότητα, την αποδοχή του διαφορετικού και την ευαισθησία προς όλους τους συνανθρώπους μας. Μεγάλο ρόλο, προς αυτή την κατεύθυνση, έχει η οικογένεια και, εν συνεχεία, το σχολείο, η Πολιτεία και τα Μ.Μ.Ε.. Ιδιαίτερα στα σχολεία δεν πρέπει να καλλιεργείται ρατσιστικό πνεύμα και πρέπει να διοργανώνονται αντιρατσιστικές εκδηλώσεις. Τα όποια φαινόμενα παρατηρούνται, όπως έχει συμβεί πολλές φορές τα τελευταία χρόνια, για παράδειγμα, σε παρελάσεις, θα πρέπει να απομονώνονται και να καταδικάζονται απερίφραστα από όλους. Τα σχολεία πρέπει να είναι ανοιχτά σε όλους και να μην απομονώνονται οι μαθητές που προέρχονται από ιδιαίτερες φυλετικές ή κοινωνικές ομάδες.

Η Πολιτεία, από την πλευρά της, θα πρέπει να φροντίζει για την ομαλή ένταξη και ενσωμάτωση των μεταναστών και των ιδιαίτερων κοινωνικών ομάδων στην κοινωνία και να εξασφαλίσει για όλους ανεξαιρέτως ίσες ευκαιρίες στη μόρφωση, στην εργασία και, γενικά, σε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής. Στο πλαίσιο αυτό, θα πρέπει να επιβάλει στις ιδιωτικές επιχειρήσεις, να προσλαμβάνουν άτομα από ευαίσθητες κοινωνικές ομάδες, όπως για παράδειγμα, άτομα με ειδικές ανάγκες, άτομα εξαρτημένα από ουσίες και αποφυλακισμένους.

Τα Μ.Μ.Ε., τα οποία διαδραματίζουν καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση αντιλήψεων και νοοτροπιών, θα πρέπει να συμβάλλουν στην προσπάθεια εξάλειψης του ρατσισμού, μη προβάλλοντας προγράμματα και ταινίες ρατσιστικού περιεχομένου. Το Ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο θα πρέπει να παρεμβαίνει άμεσα και να επιβάλλει αυστηρές κυρώσεις σε όσα Μ.Μ.Ε. συμβάλλουν στην ανάπτυξη του φαινομένου, με άμεσο ή έμμεσο τρόπο. Επίσης, η Ε.Σ.Η.Ε.Α. πρέπει να απομονώνει δημοσιογράφους, που έχουν ρατσιστικές αντιλήψεις.

Θα ήθελα να κάνω ιδιαίτερη αναφορά στην αντιμετώπιση των ατόμων με ειδικές ανάγκες στη χώρα μας. Είναι γενικά αποδεκτό ότι τα άτομα με ειδικές ανάγκες έχουν ειδικές ικανότητες, αλλά δεν έχουν τις ευκαιρίες για να τις αναδείξουν. Η πρόσβαση σε κοινόχρηστους χώρους, πολλές φορές, δεν είναι εξασφαλισμένη για τα άτομα αυτά, με αποτέλεσμα τον κοινωνικό αποκλεισμό τους.

Η Πολιτεία θα πρέπει να κάνει το χρέος της, απέναντι σ' αυτούς τους ανθρώπους και απέναντι στις οικογένειές τους: Εξασφάλιση πρόσβασης σε όλους τους χώρους, διευκολύνσεις σε σπουδές και εργασία. Αναγκαία είναι, επίσης, η δημιουργία οργανωμένων κέντρων απασχόλησης, θεραπευτικής παρέμβασης και ψυχολογικής υποστήριξης. Έτσι, τα άτομα με ειδικές ανάγκες θα ξεφύγουν από την απομόνωση του σπιτιού. Σε περιπτώσεις ιδιαίτερα δύσκολων περιστατικών, θα πρέπει να υπάρχει μέριμνα για ειδική βοήθεια στο σπίτι.

Η εικόνα των υπαρχόντων ιδρυμάτων θα πρέπει να αλλάξει ριζικά και να εξαλειφθούν τα φαινόμενα ντροπής, που όλοι έχουμε δει. Τα Μ.Μ.Ε. θα πρέπει να διαθέτουν προγράμματα για άτομα με ειδικές ανάγκες.

Όλοι, εμείς συνολικά και η Πολιτεία, θα πρέπει να ευαισθητοποιηθούμε, αναλαμβάνοντας πρωτοβουλίες και δράσεις, ώστε να εξαλειφθούν τα φαινόμενα του ρατσισμού και του κοινωνικού αποκλεισμού, που δεν έχουν θέση στη σύγχρονη Ελλάδα.»

Επίσης, οι ομιλητές Έφηβοι Βουλευτές διατύπωσαν τις απόψεις τους επί των θεμάτων της Σύνθεσης Κειμένων, αρμοδιότητας της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων.

Στη συνέχεια, η Σύνθεση Κειμένων, αρμοδιότητας της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων, έγινε δεκτή, κατ' αρχήν, ομόφωνα, κατά θέμα και προτάσεις, καθώς και στο σύνολό της, κατά πλειοψηφία.

Ειδικότερα:

Τα θέματα «Δημογραφικό Πρόβλημα, Ρατσισμός, Υγεία – Νοσοκομεία, Κοινωνική Πρόνοια – Ασφάλιση, Βία και Εγκληματικότητα, Ναρκωτικά, Οικογένεια – Διαπροσωπικές Σχέσεις, Κάπνισμα – Αλκοόλ, Άστεγοι, Εργασία – Ανεργία, Επαγγελματικός Προσανατολισμός, Μεταφορές – Τροχαία Ατυχήματα, Σκέψεις – Προβληματισμοί Εφήβων», έγιναν δεκτά ομόφωνα.

Τα θέματα «Σωματική και Ψυχική Υγεία, Ευθανασία, Κλωνοποίηση» έγιναν δεκτά, κατά πλειοψηφία.

ΕΚΘΕΣΗ

Η Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων (Α΄ Τμήμα) της «Βουλής των Εφήβων», κατά την εξέταση των θεμάτων «Δημογραφικό Πρόβλημα, Ρατσισμός, Υγεία – Νοσοκομεία, Κοινωνική Πρόνοια – Ασφάλιση, Βία και Εγκληματικότητα, Ναρκωτικά, Οικογένεια – Διαπροσωπικές Σχέσεις, Σωματική και Ψυχική Υγεία, Κάπνισμα – Αλκοόλ, Άστεγοι, Εργασία – Ανεργία, Επαγγελματικός Προσανατολισμός, Μεταφορές – Τροχαία Ατυχήματα, Σκέψεις – Προβληματισμοί Εφήβων, Ευθανασία, Κλωνοποίηση», που περιλαμβάνονται στη Σύνοψη Κειμένων των μαθητών της Β΄ Τάξης των Λυκείων (Ενιαίων, Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Εσπερινών, Ειδικών, Μουσικών και Γυμνασίων με λυκειακές τάξεις) της Ελλάδας, της Κύπρου και της αντίστοιχης τάξης των Ελληνικών Σχολείων του Εξωτερικού και των μαθητών της τελευταίας τάξης του Α΄ Κύκλου των Τ.Ε.Ε. (Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Απογευματινών, Εσπερινών, Ειδικών) της Ελλάδας, καθώς και των μαθητών της Β΄ Τάξης των Τεχνικών Σχολών της Κύπρου, που συμμετείχαν στο Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα «Βουλή των Εφήβων», ΙΑ΄ Σύνοδος 2005 – 2006, αφού έλαβε υπόψη τις αγορεύσεις του Εισηγητή Κελλάρη Γιάννη, καθώς και των μελών της, αποδέχθηκε τη Σύνοψη Κειμένων, αρμοδιότητας της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων, κατ΄ αρχήν, ομόφωνα, κατά θέμα και προτάσεις, καθώς και στο σύνολό της, κατά πλειοψηφία και εισηγείται την ψήφισή της από την Ολομέλεια της «Βουλής των Εφήβων», ως έχει.

Αθήνα, 3 Σεπτεμβρίου 2006

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ (Α΄ Τμήμα)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΗΛΕΙΑΣ